

Nederlandsche actrices en acteurs in den vreemde. — Een auto zonder chauffeur in de straten van Parijs. — Een belangrijke dag in onze staatkundige geschiedenis. — Staatsraad Jitta †. — De voorzitter van het Keren Kajemeth Lejisrael te Jerusalem in ons land.

GEILLUSTREERD WEEKBLAD

PANORAMA

No. 21 (47) 13DE JAARGANG
18 Nov. 1925

A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 17½ ct. Voor Week- 17½ ct.
Nummer Abonné's
Per kwartaal f 2.25, Franco per post f 2.50

De St.-Hubertus-Jachtrit van de Utrechtsche Jachtvereniging

De vorige week Donderdag werd door de Utrechtsche Jachtvereniging te Bilthoven een slipjacht gehouden, waaraan door een groot aantal amazones en ruiters werd deelgenomen. — Het jachtgezelschap aan de meet.

De kill. — Na afloop van de jacht wordt de „vos'', een stuk vleesch, onder de honden verdeeld.

VARENS

Niemand ontkomt aan de geheimzinnige bekoring van deze stille groene planten. Wie het, door jagende trams en jachtende mensen, stoffig geworden groen van de vermoeide stadsboomen is ontvlucht, verbaast zich over de weelde van het krachtig-frissche varengroen, dat hij in de vakantie in de bosschen kennen leerde.

Wie ver over open velden gewandeld heeft, in de blakende zon, en eindelijk, vermoeid en warm het bosch bereikte, dat uit de verte lokte met de belofte van schaduw, blijft verrukt staan, als hij onder de donkere groote boomen, de geheimzinnige, lichtend groene varensplekken ziet. Wat een weelde zich te rusten te kunnen leggen in een bed van deze fijne gevormde, geurende bladeren. Bedrijvige en zorgzame moeders offeren een deel van hun heerlijken rusttijd op, om de varens te verzamelen. Zij sporen de kinderen aan om mee te helpen.

Een hoofdkussen of een matras, opgevuld met gedroogde varensbladeren

brengt immers gezondheid aan het kind, dat er op rust, meent zij.

Varensvoelen zich bij uitstek op hun plaats in de koele vocht-zwangere atmosfeer van het bosch. Daar slechts kunnen ze leven, en hun stille getuigenis afleggen van tijden, die lang voorbij zijn. Van tijden, waarin de atmosfeer der geheele aarde vochtig was — veel vochtiger dan nu in het vochtigste bosch in onze streken.

Fig. 1. Deel van een varensblad, van den achterkant gezien. S = sori of sporenhoopjes.

De meeste overeenstemming met den toestand van de vroegere aardperioden vindt men tegenwoordig in de tropische oerwouden. In dat warme en vochtige milieu groeien varens, die veel grooter worden, dan de soorten van onze gematigde streken. Zij worden daar tot boomen, die in grootte de majestueuze boomvarens van vroeger nabij streven.

Varens zijn geconcentreerde stilheid.

Stil staan zij, in de roerloosheid van 't onderbosch. Stil is hun kleur, een nuance slechts van hun omgeving. Stil ook is hun bloei. Zóó stil en geheimzinnig is deze zelfs, dat de meeste mensen niet weten dat zij bloeien.

Om de onopvallendheid waarop deze bloei en geheele voortplanting bij deze planten geschiedt, hebben zij, samen met de Wolfsklauwen (*Lycopodiaceen*) en de Paardestaarten (*Equisetaceen*), de naam van „Bedektbloeienden” of *Cryptogamen* gekregen. Deze *Cryptogamen* vormen tezamen een groote groep, welke die der *Phanerogamen* is tegenovergesteld. Deze *Phanerogamen* omvatten alle „gewone” planten, die bloeien met min of meer groote, en min of meer helder gekleurde bloemen.

De voortplanting van varens is, tengevolge van de geringe opvallendheid van het proces, lang onbekend gebleven. Toen, door zorgvuldige studie, de geheimzinnigheid er van verdween, zijn er zeer belangwekkende en merkwaardige feiten aan het licht gekomen.

Iedereen, die een varensblad wel eens nauwkeuriger heeft bekeken, dan men gewoonlijk pleegt te doen, wanneer men zich verlustigt in z'n schoonheid, als deel van het bosch, heeft aan den onderkant van de bladeren kleine bruine hoopjes kunnen opmerken. Deze hoopjes, die wij er als kinderen afveegden, omdat we die rare bruine wratjes niet mooi vonden, noemt men de *sori* of sporenhoopjes (fig. 1).

In ieder van deze sori zitten een aantal orgaantjes, de sporenbewaarders of *sporangien* (fig. 2) waarin weer een groot aantal kleine bolletjes, de *sporen* zitten. Zoo'n *sporangium* (fig. 3) bestaat uit een omhulsel van cellen, die meest allen dunwandig zijn. Slechts enkelen zijn dikker, en vormen tezamen een ring. Deze ring van dikwandige cellen, die men

De gewone varen.

de *annulus* noemt, is niet geheel gesloten. Ook zijn niet alle wanden van de ringcellen verdikt; de buitenwand n.l. is dun gebleven. Slechts de zij- en onderwanden zijn veel steviger en solider gebouwd.

De cellen van dezen ring zijn geheel gevuld met water. Dit water verdampt op den duur door den dunnen buitenwand heen, waardoor de cellen leeger worden. Ondanks deze volume-vermindering blijft het water tegen de dikke wanden aanstaan, terwijl het van den dunnen buitensten wand loslaat. Tengevolge van de cohesie van de waterdeeltjes onderling wordt de spanning op de wanden groot. Daar alleen de buitenste wand dun is, geeft slechts deze toe aan de spanningen, die nu in den geheelen ring ontstaan.

Tengevolge van deze spanningen verkort de ring zich. Hierdoor scheurt ten slotte de wand van het *sporangium* op de aanhechtingsplaats van den ring, en een deel der

water in aanraking komen. Het lijkt vreemd, dat deze, voor de bevruchting zoo noodzakelijke orgaantjes, zich slechts in het water kunnen bewegen, terwijl het *prothallium* toch op de aarde bevestigd is.

Maar deze afhankelijkheid van water, voor dergelijke essentiële levensfuncties, wijst terug op de afkomst van de varens. Alle leven op aarde toch, heeft zich ontwikkeld tijdens de veranderingen, die de aarde zelf heeft ondergaan. Daar in den loop van de geologische perioden de aarde veel droger is geworden, zien we, wanneer we de ontwikkeling van dieren en planten nagaan, dat deze ontwikkeling bepaald wordt, door de mindere afhankelijkheid van water.

Hadden de meest eenvoudige planten, die wij als wieren kennen, het water noodig als milieu, zoowel voor hun voortplanting als voor hun dagelijksch bestaan, de varens hebben het water nog slechts noodig voor hun voortplanting. Ze kunnen in de lucht, als milieu, leven, doch tieren het best in een vochtverzadigde atmosfeer.

De hogere planten, dit zij terloops gezegd, kunnen ook voor hun voortplanting het water ontberen. De voortplanting der varens nu, kan alleen plaats hebben, wanneer de spermatozoiden zwemmen kunnen, want zwemmend slechts kunnen ze de archegoniën bereiken.

Als het geregend heeft, blijft er een laagje water tusschen het *prothallium* en de aarde staan. Zoodra de spermatozoiden water voelen, zwemmen ze uit hun antheridiën weg. Het archegonium tracht de spermatozoiden tot zich te trekken en scheidt daartoe een bepaalde stof af. Dit is appelzuur, dat in oplossing diffuus in het water verspreidt. De spermatozoiden, die doelloos rondzwemmen in het water, worden door het appelzuur, dat hen aantrekt, als het licht de muggen en motten, naar den bron van het appelzuur geleid.

Daar aangekomen, dringen ze door de halskanaalcellen, en een ervan bevrucht de eicel. De anderen gaan ten gronde.

L. v. d. P.

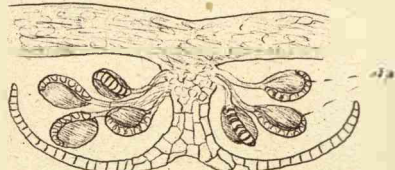
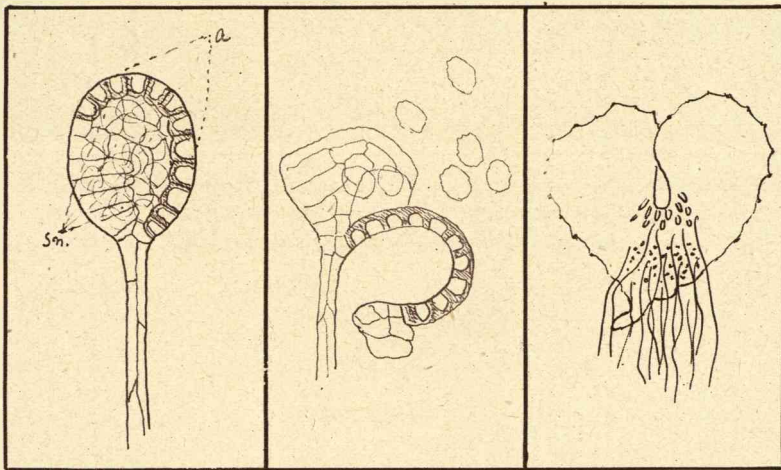

Fig. 2. Dwarsdoorsnede door een sporenhoopje (schematisch) sp = sporangien.

Links: Fig. 3. Schematische tekening van een *sporangium* met *annulus* (a) en sporen (sn). Midden: Fig. 4. Wegslingeren der sporen. Rechts: Fig. 5. *Prothallium*.

sporen wordt weggeslingerd. Nadat de scheur ontstaan is, blijft de verdamping doorgaan en verkort de ring zich nog steeds, tengevolge van de cohesie-spanningen in de cellen. Eindelijk evenwel is deze kracht grooter geworden dan de adhaesie, en nu laat het water los van de wanden. Hierdoor ontstaat een plotselinge ontspanning van den ring. Deze toch was als een veer, die onder sterken druk samengeperst, opeens met kracht terugspringt, zoodra de druk ophoudt. Door dit plotseling terugspringen van den veerkrachtigen ring krijgt de inhoud van het *sporangium* een geweldigen klap, en vliegt de rest der sporen door de reeds vroeger ontstane scheur naar buiten. (fig. 4.)

Wé een microscoop, of anders een sterke loupe tot z'n beschikking heeft, kan dit wegslingeren van de sporen gemakkelijk waarnemen. Men neemt daartoe slechts een stukje glas, waarop men van uit het sporenhoopje een *sporangium* losprepareert. Dat gaat gemakkelijk genoeg, als men met een naald het vliesje van de sori verwijdert, en de nu vrij gekomen *sporangien* lospeutert.

Nu brengt men voorzichtig onder 't preparaat een luciferlammetje. Hierdoor brengt men kunstmatig de verdamping te weeg, en ziet men het boven beschrevene gebeuren. Het scheuren van den wand en terugspringen van den ring volgen zeer snel op elkander.

De sporen komen in de natuur op den grond terecht, en kiemen daar. Zij groeien in de meeste gevallen uit tot een klein, hartvormig groen blaadje (fig. 5), dat met dunne draden, de z.g. *rhizoïden* aan den grond is bevestigd. Wortels mag men deze *rhizoïden* niet noemen. Aan den onderkant van dit blaadje, dat men het *prothallium* noemt, vormen zich, bij de hartvormige insnijding, de vrouwelijke orgaantjes, of archegoniën. Het zijn fleschvormige lichaampjes, die bestaan uit een buik en een hals. In den buik zit de eigenlijke eicel. In den hals van de flesch zitten de twee kanaalcellen, die een zeer groote rol spelen in een theorie over de onderlinge verwantschap van planten.

Een eind verder op het *prothallium*, ook aan den onderkant, zitten de mannelijke orgaantjes of antheridiën. Hierin worden de spermatozoiden gevormd. Deze zijn voorzien van cilieus en kunnen zich zelfstandig bewegen, indien zij met

De Vriendendienst

DOOR AMY VORSTMAN-TEN HAVE

In wat ik het leukste vind . . . dat is, dat we mekaar dadelijk herkend hebben,” sprak Corrie opgewonden.

„Ja,” antwoordde Lot, terwijl ze langzaam in haar thee roerde, „het leven is vol toevalligheden.” Corrie schaterde het uit.

„Hè ouwe schooljuf . . . je bent nog net zoo zwaar-op-de-hand als vroeger op school! Zeg . . . wéét je nog . . . dat we den bril van de Dirk eens op dien stoffigen opgezette uil in het natuurkundelokaal gezet hebben . . . En jij nam 'm er af . . . je was ook altijd zoo'n brave Hendrik . . . !”

Corrie putte zich uit in jeugherinneringen en at het eene taartje na het andere.

Lot was stil geworden.

Een ouwe schooljuf . . . en zwaar op de hand . . .

Die woorden waren blijven hangen . . . dat stak . . . dat deed pijn . . .

Ze was immers een schooljuf . . . en ze was tweeëndertig . . . en . . . zwaar op-de-hand . . . ? Was zij dat ook ?

Zij hoorde het opgewonden gebabbel van Corrie langs zich heen gaan, zonder er een woord van te verstaan. Werktuiglijk knikte zij af en toe met haar hoofd.

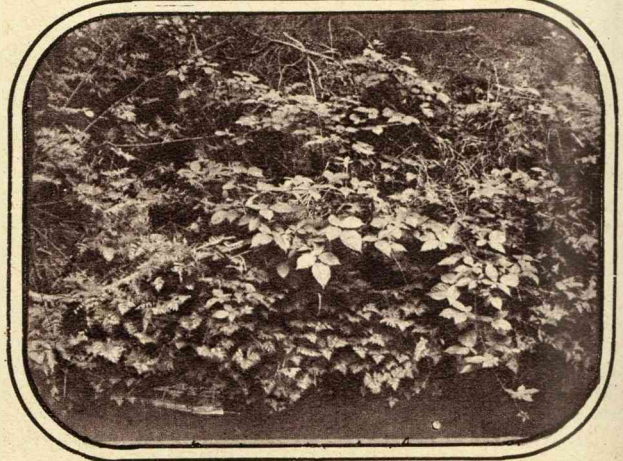
Na den dood van haar vader, was zij onverzorgd met haar moeder achtergebleven. De acte L. O., die eerst niet meer dan een trotsch bezit voor haar geweest was, werd nu de laatste stroohalm, waar zij zich aan vastklampte. Zij had het geluk gehad, spoedig een aanstelling te krijgen. Lang had het geduurd eer zij zich had weten aan te passen aan het schoolleven van het volkskind. Hard had zij gewerkt. Niemand wist hoe zij zich had moeten inspannen in die eerste jaren van zelfstandig zijn. En na twee jaren had zij haar acte middelbaar gymnastiek gehaald.

Toen kwam de groote verandering.

Het hogere salaris veroorloofde een geriefelijker woning en allerlei kleinigheden, die zij tot dusver had moeten missen.

Zeldzame beukvaren.

Zeldzame Beukvaren, tusschen bramen groeiend.

Den dag, dat zij met haar nieuwe aanstelling thuiskwam, was zij zonderling kalm geweest, alsof het groote gebeuren iets was, wat haar niet aanging. Haar moeder, toberig, vroeg verouderd vrouwtje, had haar met iets huilerigs in haar stem gelukgewenscht, den hoop uitsprekend, dat het nu eindelijk eens wat beter zou gaan met hen.

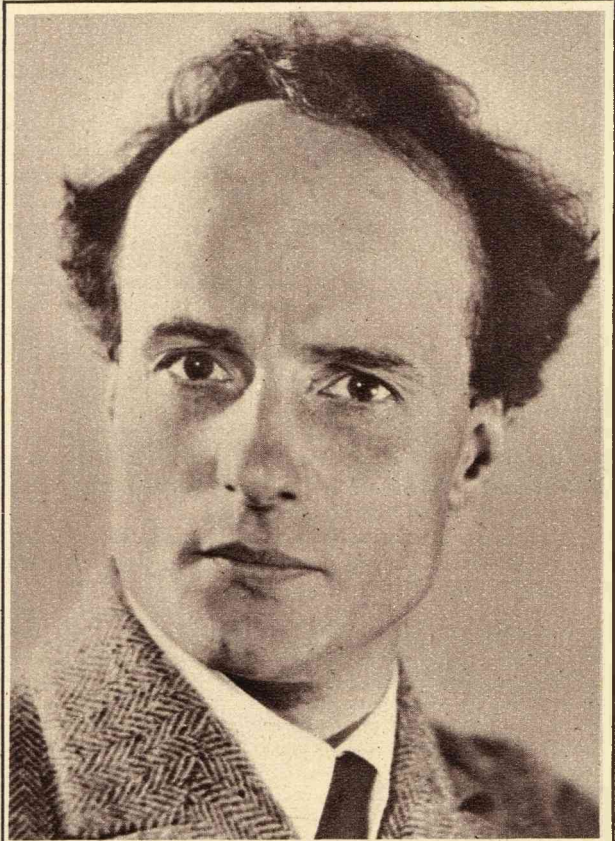
Lot had zich het laatste restje vreugde ontnomen gevoeld en al haar stil-blijden verwachtingen was de domper opgezet.

Moeder had een manier om verongelijkt en ontevreden te doen, die iedere vreugde onmiddellijk dempte en iedere verwachting van te voren reeds deed verwelken.

Het was beter gegaan . . .

Marie Gilhuys-Sasbach.

Charles Gilhuys.

Zij waren verhuisd naar een betere buurt en de zorgen hadden niet meer zoo gedrukt.

Van het jolig blijde kind, dat Lot in haar H.B.S.-dagen geweest was, was echter niets meer over.

Zij leek volkomen haar bestemming gevonden te hebben, in haar rustig leeraressen-bestaan. Er was iets als stille berusting in den klaren blik der donkere oogen in het bleke, fijn besneden gezicht. In de drukke Haagsche winkelstraat, had zij plotseling voor het vroegere schoolkameraadje gestaan. Corrie was heelemaal niet veranderd, nauwelijks ouder geworden scheen zij in die veertien jaar . . . Nog het zelfde rose poppengezichtje met de lichtblauwe kinderoogen en het blonde kroesende haar.

Corrie was getrouwd . . . had haar koperen bruiloft

achter den rug en bezat drie flinke jongens . . . Tevergeefs zocht Lot onder het oppervlakkig gegroet naar iets diepers . . . was dit nu een vrouw en moeder? Eerder geleek zij op een schoolmeisje, zooals zij daar zat te snoepen en te babbelen met telkens kleine verrukte gilletsjes en proestlachjes.

Corrie had nooit zorgen gekend.

Bij haar huwelijk had zij slechts de eene weelderige omgeving voor de andere verwisseld.

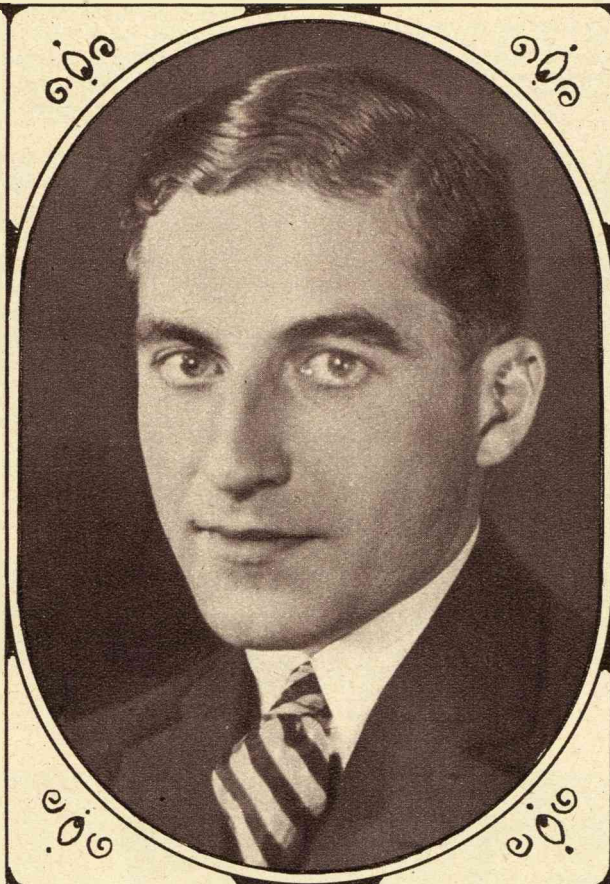
„Van haar zal wel nooit iemand zeggen, dat ze oud en zwaar-op-de-hand is,” dacht Lot bitter.

„Kom, vertel mij nu ook eens een beetje,” hoorde zij Corrie opeens zeggen, „toe . . . vertel nu van je school.”

Lot glimlachte. „Interesseert je dat heusch?” vroeg ze.

Toen vertelde ze, met zorg haar woorden kiezend. Onderwijl gingen haar rustige oogen over het luisterend toegebogen gezichtje van haar vriendin. Fijne rimpeltjes zag zij bij de oogen . . . en nu al dat beweeglijke in rust was, zag zij het gekunstelde van al die opwinding in den doodvermoeiden trek om het gepoeierde neusje.

NEDERLANDSCHE ACTRICES EN ACTEURS IN DEN VREEMDE

Adolf Hamburger.

Van het gezelschap, dat den Kon. Ned. Schouwburg te Antwerpen bespeelt, maken verschillende Hollandsche artisten deel uit, n.l. de dames Marie Gilhuys-Sasbach en Esther Booleman, en de heeren Coen Hissink, Charles Gilhuys en Adolf Hamburger. Deze Nederlandsche tooneelkunstenaars hebben allen met veel succes bij het Antwerpsch gezelschap gedebuteerd. Onder de kundige leiding van Dr. J. O. de Gruyter belooft het seizoen trouwens zeer belangwekkend te worden. De opening heeft plaats gehad met het veel besproken „Sint Joan” van Bernard Shaw, in welk stuk vooral Coen Hissink heeft uitgeblonken in de rollen van Robert de Beaudricourt en den „Inkwisiteur”. Daarna is met groot artistiek succes „Koning Lear” van Shakespeare gegaan onder leiding van Charles Gilhuys, die er tevens de rol van Edgar in vervulde. Marie Gilhuys-Sasbach speelde met opmerkelijk talent Goneril, terwijl de graaf van Kent in Coen Hissink een schitterend vertolker gevonden heeft.

„Wanneer kom je nu eens een avond gezellig bij me,” vroeg Corrie en zonder het antwoord af te wachten, praatte zij meteen alweer over een diner, dat zij den volgende dag gaf en een repetitie voor een liefdadigheidsvoorstelling, waar zij heen moest . . . en dan Zaterdag nog . . . zuchtte zij komisch wanhopig.

„Wat is er dan Zaterdag voor verschrikkelijks,” vroeg Lot, en zij voelde zich zoo vreeselijk oud en bezadigd naast dit tengere weeldepopje.

„Och,” wreefde Corrie, „ik moet van Moeder op bezoek bij een nicht van haar, die over is uit Amerika. Die staat er bepaald op om me te zien! Stel je voor en ze gaat na de volgende week weer terug naar Amerika. Ik heb haar nooit gezien en zij mij ook niet . . . Waarom kan ze me niet met rust laten . . . Wat kan haar nu zoo'n Hollandsch nichtje schelen . . . Zaterdag hadden we juist een fuif van onze dansclub en daar kan ik dan weer niet naar toe.”

Boos pruilend als een ontevreden kind trok Corrie den kostbaren bontmantel wat dichter om zich heen.

„Weet je wat,” riep ze opnieuw uit en een stralende glimlach veegde alle boze rimpels weg. „Jij gaat . . . jij gaat voor mij . . . ! Hè ja, toe zeg . . . Nee heusch je moet het doen. Lot je moet hoor . . . !”

„Ja maar,” protesteerde Lot.

„Ga mee naar huis. Kom . . . dan kunnen we alles bespreken.” Corrie had opeens erge haast.

Na een half uur zaten ze in het weelderige boudoir in het groote grachtenhuis.

Corrie raakte niet uitgepraat over haar idee.

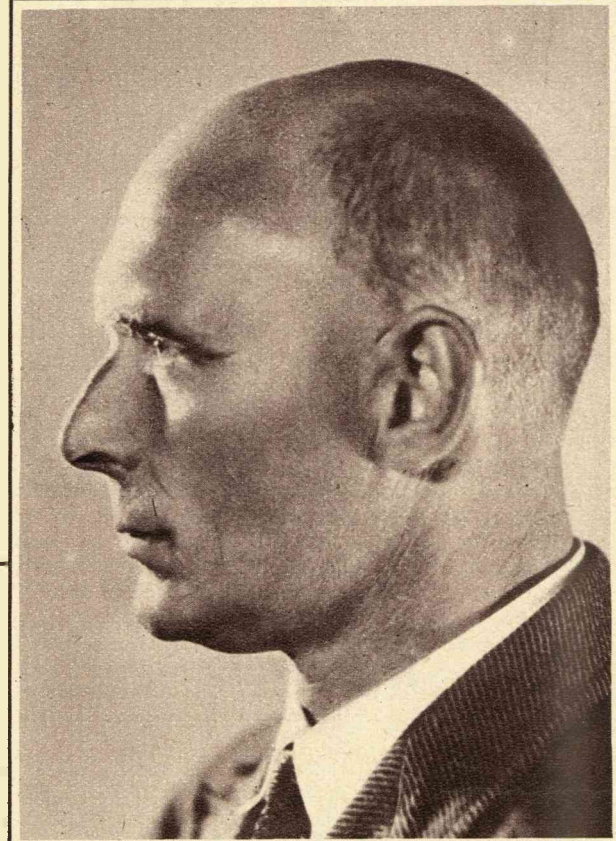
„En jij bent zoo knap in je Engelsch . . . ik weet er geen woord meer van . . . niets gewoon . . .”

„Als je nu eens begon, met me te vertellen waar je tante woont en hoe ze heet en zoo,” vroeg Lot praktisch. Ze nam zich stellig voor, volstrekt niet zulke malle dingen te doen.

„Tante heet Ashton. Zij is een juffrouw ten Berge van zichzelf. Ze woont al dertig jaar of zooiets in Amerika. Nu is ze hier met haar zoontje, geloof ik, die moet hier naar school of zooiets . . . ik weet het niet precies. Maar het hindert niet of jij het niet weet, ik weet het immers zelf ook niet!”

Esther Booleman.

Coen Hissink.

„Dat is waar,” stemde Lot toe.

„Nou, moet je hooren: zij logeert in hotel Paulez . . . en daar ga jij Zaterdag met haar eten.”

„Welnee, hoe kom je erbij,” riep Lot verschrikt, „ik denk er niet aan . . . Ik heb trouwens geen kleeren voor zooiets.”

„De kleeren krijg je erbij,” lachte Corrie, „die leen ik je,” voegde zij er haastig bij, om iets, wat zij in Lot's oogen zag.

„Ga je mee naar boven, dan kan je uitzoeken wat je staat . . . Toe nou, wees nou eens één keer lief . . .” Lot bloosde donkerrood.

Wees eens één keer lief . . . was zij ooit lief of hartelijk of behulpzaam voor anderen . . . ? Zij was verward in plicht en arbeid . . . Dit kleine kind-vrouwtje was toch spontaner en menselijker dan zij . . .

Even weifelde zij nog . . . Corrie zag, dat zij het gewonnen had. Vrolijk stak zij haar arm door dien van Lot en zingende trok zij haar mede de trap op.

In de groote spiegelkast op de slaapkamer begon Corrie zakelijk te snuffelen, geheel in d'r element nu. Lot zat stijf en een beetje gegeneerd op een stoel bij het raam en keek toe.

Corrie gooide een paar vlijnderluchtige jurken op het bed. „Dàar, die blauwe met zilver . . of die gele, die zal je staan, je bent zoo donker . . . Kom, trek eens aan . . .”

Half onwillig begon Lot haar degelijke flanelen blouse uit te trekken.

Weldra stond zij in d'r degelijke onderjurk met zwitsersche borduursel.

„Doe die ook maar uit,” zei Corrie na er een blik op geworpen te hebben.

Lot stribbelde tegen. Maar voor zij het wist, zag zij haar verschijning in den grooten spiegel weerkaatst. Het benam haar den adem . . . zij zag zich mooi . . .

Critisch met 'r hoofd schuin, stond Corrie haar aan te zien . . . „Beetje te bleek,” luidde haar oordeel. Met een zacht donsje beroerde zij Lot's wangen.

Lot zag zich met een teer bloesje . . . een buitengewoon knappe jonge vrouw in een onberispelijk toilet . . . Een vrolijk gefluit beneden in de gang weerklonk.

„O, daar heb je Dick,” riep Corrie en snelde de kamer uit.

„Niet boven komen,” riep Lot haar achterna, doch het was reeds te laat.

„Dick,” riep Corrie opgewonden, „kom eens gauw . . . dit is juffrouw van der Maaren, een oude schoolvriendin van me . . . Zij gaat voor me bij tante Ashton eten Zaterdag . . . vin-je het geen reuze idee . . . ?”

Lot bloosde tot achter haar ooren. Zij was zich pijnlijk bewust van d'r bloote armen en hals . . .

„Hoe vin je haar,” riep Corrie kinderlijk.

Lot zag een kleinen gezetten man voor zich staan, die met onverholen bewondering naar haar keek.

„Juffrouw van der Maaren . . . aangenaam kennis met U te maken . . . het is buitengewoon vriendelijk van U, dat U mijn vrouw op deze wijze helpen wilt,” sprak hij hoffelijk.

Lot voelde zich stom verbaasd. Zij was heelemaal niet van plan geweest het echt te doen . . . en nu stond daar de man van Corrie en . . . die vond het heel gewoon.

Zij herinnerde zich nu, dat zij van hem had hooren spreken, als van een van de grootste fabrikanten.

„Vindt u het niet gek?” vroeg ze verward.

George Wanders lachte hartelijk.

„Ik denk, dat tante Ashton wát blij zal zijn met zoo'n allerliefst nichtje!”

Met een warm gezicht liep Lot naar huis. Het was alles zoo onwezenlijk . . . een vriendendienst noemde Corrie het.

Diep in zich voelde Lot half onbewust een trillende opwinding . . .

Eén avond zou zij schitteren . . . één avond mooi zijn.

Zij zou al die dingen dragen, die voor haar altijd onbereikbaar geschenken hadden . . .

Dienzelfden avond bracht de knecht van de familie Wanders een groot valies.

Haastig schoof Lot het onder haar bed.

Met moeite hield zij dien avond haar aandacht bij de courantenberichten . . . tweemaal gaf zij een verkeerd antwoord op een relaas van haar moeder over de nieuwste onhandigheden van Mijntje, het daghitje. Met een excuus over voorgewende hoofdpijn ging zij vroeg naar haar kamer.

Met bevende handen maakte zij het valies open . . .

Bovenop lag de wazige droom van blauw met zilver, een bijpassende zijden onderjurk, ragfijn ondergoed, zijden kousen . . . zilveren schoentjes . . . een avondtaschje met een langen blauwen vederkwast . . . en eindelijk onderin een lange bontmantel . . .

In het taschje stak een enveloppe.

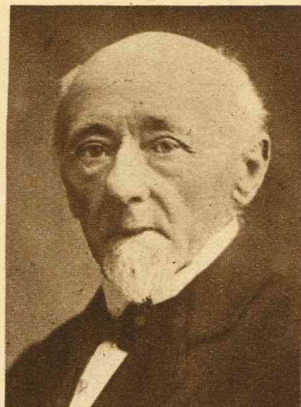
H. Barnstein †

Op 71-jarigen leeftijd is de vorige week te Amsterdam overleden de heer H. Barnstein, lid der Prov. Staten van Noord-Holland, oudvoorzitter der Vereeniging Handwerkers-Vriendenkring.

„Je bent een snoes, dat je me dezen dienst bewijst,” stond er met Corrie's groote kinderachtige letters. In een papiertje gevouwen twee rijksdaalders: „Voor kapper en taxi,” stond erbij.

Lot voelde een brok in 'r keel. Haar armoede hinderde haar. De weelde van het bezit maakte zich van haar meester.

Lang zat ze dien avond op 'r bed te droomen, terwijl ze in gedachten verzonken over het glinsterende ragfijne weefsel van de japon streek. Met een enkel woord bracht zij den volgenden dag haar moeder op de hoogte.

Ds. V. van Halsema.

Den 15en dezer herdacht Ds. V. van Halsema, predikant der Gereformeerde Kerk te Nyeveen, den dag waarop hij vóór 40 jaar zijn ambt aanvaardde.

En auto zonder chauffeur in de straten van Parijs

Een auto, die zonder bestuurder door de drukste straten reed, veroorzaakte de vorige week te Parijs groot opzien. De wagen gedroeg zich geheel als andere voertuigen, stopte op den wenk van een verkeersagent, zette zich met de andere voertuigen in beweging, enz. Deze chauffeur-looze auto is een uitvinding van den Franschman M. Escoffier, die de kracht, welke hij tot het besturen gebruikt, anthropo-magnetisme noemt. Hij kan hiermede den wagen zelfs van zijn woning uit besturen. — Op onze foto ziet men den auto de Place de la Concorde oversteken, terwijl de uitvinder er naast loopt.

„Als 'r maar niets an dat dure goed komt,” maakte mevrouw van der Maaren zich ongerust.

Er moesten nog drie dagen verlopen eer het Zaterdag was. Lot leefde die drie dagen in een zonderlinge mengeling van vrees en afwachting . . .

Zij deed haar gewone werk en sprak op de haar eigen weloverwogen bedaarde manier, maar diep in 'r donkere oogen glansde een blij licht . . .

Allerlei sinds lang onderdrukte gevoelens ontwaakten in haar en zij verbaasde zich erover, hoe groot de invloed van

kleeren kon zijn. Eindelijk werd het dan toch Zaterdagavond.

„Hier komt „asschepeester als sprookjesprinses . . .” kondigde Lot spotlachend aan, terwijl zij de huiskamerdeur wijd openwierp.

Het laag gekapte golvende haar omlijstte haar zuiver blank gezichtje, waarop zij met bevende vingers hetzelfde teere bloesje te voorschijn geroepen had. Onberispelijk omsloot de prachtige japon haar slanke leest. Met tintelende oogen bezag zij zich zelf in den spiegel.

„Kind,” stamelde mevrouw van der Maaren . . . en hoofdschuddend herhaalde ze: „Kind, kind dan toch.”

Maar Lot liet zich door niets uit haar feeststemming brengen. Zij voelde zich zoo licht . . . zoo blij . . . zoo jong . . . Eén avond . . . één avond jong en mooi zijn . . . zong het in haar.

Op lichte voeten danste zij de trap af naar de wachtende taxi.

Het sprookje was begonnen . . .

Lot vond in mevrouw Ashton een allerliefste levendige oude dame met sneeuw wit haar en doordringende blauwe oogen.

Zij sprak een allerliefst taaltje van gebroken Hollandsch, vermengd met Amerikaansch-Engelsch. Goedkeurend bekeek zij het jonge meisje door haar gouden face à main, waarmede de kleine met juweelen overdekte handjes voortdurend speelden. Een panische schrik beving Lot toen „tante” naar haar man en kinderen vroeg.

Zij haastte zich te verzekeren, dat allen het best maakten. In haar verwarring liet zij haar taschje vallen, dat open op den grond viel.

Toen zij zich vuurrood weer oprichtte, stond een lange jongeman met een prettig open gezicht voor hen.

„Auntie, ik heb U overal gezocht,” lachte hij.

Mevr. Ashton stelde hen aan elkaar voor:

„Mijn pleegboy William van Hees,” lachte zij vrolijk.

„Hij moest voor zaken hier zijn en ik zeg, neem jij auntie mee. So we game together . . . and we've been having a ripping time!” besloot zij enthousiast.

Dus dit is het jongetje dat „naar school moest of zoo iets”, dacht Lot ondeugend en zij keek aandachtig naar het knappe mannelijke profiel en de heldere grijze oogen . . .

Plotseling wendde van Hees zich tot Lot, die blozend haar blik afwendde.

Als hij nu maar niet gezien had, dat zij hem zoo zat aan te staren . . .

Maar hij had het wel gezien en . . . hij vond het heel aardig, dat het knappe nichtje van Mrs. Ashton hem zóó aankeek . . . Hij vond haar mooi . . . en zoo gedistingeerd, en zoo natuurlijk . . .

Mrs. Ashton praatte voortdurend. Zij bleek lid te zijn van ettelijke vereenigingen, zij schreef in de dagbladen, zij leidde vergaderingen en vond tusschen dat alles door nog tijd voor een menigte andere dingen, waarvan handwerken en briden wel de voor-

naamste waren. Lot vond haar een schat . . . zij had nog nooit een zoo levendige en onderhoudende oude dame ontmoet.

Wat heerlijk om zóó jong te zijn als je zoo oud bent . . . dacht zij bij zichzelf.

Om half elf bracht van Hees haar naar huis. Het was een heldere droge avond met iets prikkelends van de eerste najaarskoude in de lucht.

„Wat is het heerlijk buiten . . . hè nu zal het verrukkelijk zijn in het bosch,” riep Lot uit, terwijl zij de zuivere nachtlucht gretig opsnoof.

De Kunst van Fotografeeren

WOLKEN-INDRUKKEN.

In vorige artikeltjes over landschapfotografie hebben we het al eens gehad over de moeilijkheden van het verkrijgen van een mooie lucht in onze foto's. We hebben daarin gezien welke maatregelen men kan nemen om zooveel mogelijk van een bestaande lucht in de foto te krijgen; ieder die het beproefd heeft zal echter tot de ontdekking zijn gekomen, dat vaak met de beste voorzorgen het resultaat niet altijd is wat we zouden wenschen. We zullen daarom nu eens vertellen hoe we in een foto met een geheel leeg lucht met weinig moeite mooie, passende wolken kunnen drukken, die het aanzien enorm verbeteren. Om te beginnen kunnen we den gemakkelijksten weg nemen en bij den fotohandelaar een z.g. wolkennegatief koopen, d. i. een negatief waarop alleen lucht voorkomt. Deze zijn verkrijgbaar op platen en films; de films verdienen de voorkeur omdat die in het drukraam kunnen worden omgekeerd. We zullen straks zien welke voordeelen dat oplevert. Om nu die mooie wolkjes in onze foto te krijgen, gaan we op de volgende wijze te werk. Eerst wordt onze foto gewoon in het drukraam tot de gewenschte kracht afgedrukt; nu halen we den afdruk met de leegte eruit, verwisselen ons negatief voor het wolkennegatief en leggen den afdruk daarop zóó, dat de horizon samenvalt met den horizon van ons landschap. Steken boven dien horizon een paar boom-uit, dan is dat niet zoo heel erg, we kunnen daar in den regel vrolijk overheen drukken. Dit afdrucken geschiedt, terwijl we een carton, dat het landschapsdeel afdekt, ongeveer een cM. daarboven in de hand houden en eenigszins heen en weer bewegen

om geen scherpe afscheiding te krijgen. Dat lijkt allemaal heel eenvoudig, nietwaar? Dit geldt echter alleen voor open landschap met vrijwel ononderbroken horizon. Heel anders wordt het als boven dien horizon gebouwen of een kerktoeren uitsteken; daarvoor is echter ook wel hulp. In dat geval maken we eerst een donkeren afdruk van ons gewone negatief en knippen met een fijn schaartje de uitstekende deelen uit; als nu na gewoon afdrucken van het negatief het wolkencliché wordt ingelegd, plaatsen we de verkregen silhouet heel precies op den afdruk en daarop ons wolkennegatief en kunnen dan zonder bezwaar op de gewone wijze als boven beschreven te werk gaan.

Dat is nu het mechanische deel van de bewerking. Eenvoudig genoeg, nietwaar? Maar nu komt de artistieke zijde. Voordat we beginnen een wolkenlucht in te drukken, moeten we onze foto eens goed bekijken en ons rekenschap geven vanwaar op het oogenblik van opname het licht kwam. In overeenstemming hiermede moet natuurlijk de in te drukken lucht zijn. Het maakt al een heel gekken indruk als boven een landschap met een sterke belichting van links een lucht staat met mooie geprononceerde wolken, die sterk van rechts door het zonnetje worden beschenen of als je boven een landschap met een mooie avondstemming een lucht zet, waar je de hooge middagzon uitproeven kunt. Daarom begon ik te zeggen, dat filmwolkennegatieven het voordeeligt zijn; door ze om te keeren kun je de zon van links en van rechts laten vallen naar verkiezing en kun je zóó met één negatief verschillende resultaten bereiken. Door het wolkennegatief onderstboven in te leggen kun je dan daarenboven het nog vaak als avondlucht gebruiken, waarin de bovenranden van de wolken nog door de daarachter verdwijnende zon worden belicht.

Als je nu nog een negatief koopt, dat een grooter formaat heeft dan dat, waarop je fotografeert, dan kun je met één zoo'n film ettelijke variaties aanbrengen zonder dat de menschen opmerkingen kunnen maken als „je wolken komen mooi uit” of „waarom heb

je je wolken zoo hoog gezet?”, wat je een beetje een klein gevoel geeft, want het moet toch altijd het streven zijn dergelijke verbeteringen zóó aan te brengen dat een ander er de zuivere natuurweergave in ziet. Het spreekt vanzelf, dat voor het werken met een grooter wolkennegatief ook een grooter drukraam moet worden gebruikt dan men gewend is; men heeft dan de vrije hand het landschap zóó te leggen, dat de lucht het meest in overeenstemming is met het beeld.

Dit over het werken met een gekocht negatief, dat voor iedereen te koop is; veel aardiger is het natuurlijk zelf eenige wolkennegatiefs te vervaardigen. Men kiest daartoe een dag met mooie bewolking, liefst in den grijzen toon blijvende, omdat wit in een blauwe lucht meer moeilijkheden oplevert. Er wordt nu een standplaat uitgezocht met ononderbroken horizon, dus liefst in het open veld of aan zee en men belicht kort en ontwikkelt niet te zwaar, zoodat er een mooi dun negatief ontstaat dat toch voldoende contrast vertoont. Het aardigste is als men een hoog standpunt kan vinden, vanwaar men de lucht naar de vier windstreken kan nemen; men teekent dan bij het negatief aan op welken tijd van den dag het genomen is. Om nog eens op het fotografeeren van een blauwe lucht met witte wolken terug te komen, die moet altijd worden opgenomen met een kleurgevoelige plaat met geelfilter. Men koopt die geelfilters bij den fotohandelaar en men moet er eenige malen langer mee belichten, wat in het onderhavige geval geen bezwaar kan zijn. Voor luchten grijs op grijs heb ik steeds een Wellington antiscreenplaat gebruikt, die uitstekende resultaten gaf zonder geelfilter. Het spreekt vanzelf dat elke goede fabriek daarvoor geschikte platen levert. Nog een opmerking naar aanleiding van het fotografeeren naar de vier windstreken. Daar is er natuurlijk één onder waar men tegen het licht in fotografeert. Dit is zeer goed te doen als men een moment uitloopt dat de zon achter de wolken staat. Een z.g. anti-halo plaat verdient steeds aanbeveling.

UIT HET VOLLE LEVEN

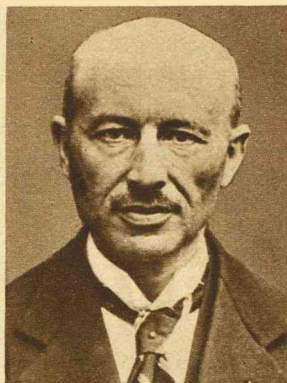
Ds. C. H. Kersten,
die het amendement tot afschaffing van het gezantschap bij het Vaticaan indiende, en daardoor de onmiddellijke aanleiding was dat de coalitie werd verbroken.

Mr. Dr. D. A. P. N. Koolen.

Ir. M. C. E. Bongaerts.

I. M. J. H. Lambooy.

Ch. J. I. M. Welter.

Mgr. Dr. Nolens,
de leider der Katholieken, die na de aan-neming van het amendement-Kersten verklaarde dat zijn partij waarschijnlijk geen kabinet meer zal steunen, dat voortgekomen is uit een der groepen welke tegen het gezantschap stemden. Deze verklaring houdt dus in, dat de R.K. Partij van regeeringspartij, oppositie-partij zal worden.

De vier Katholieke ministers, die uit het kabinet Colijn getreden zijn.

DE COALITIE VERBROKEN. — EEN BELANGRIJKE DAG IN ONZE STAATKUNDIGE GESCHIEDENIS

Woensdag 11 dezer was voor de staatkundige geschiedenis van ons land een gewichtige en historische dag. Uit het aannemen door de Tweede Kamer van het amendement-Kersten, beoogend de afschaffing van het gezantschap bij den Heiligen Stoel, heeft de leider der Katholieke-partij, Mgr. Nolens, de conclusie getrokken dat de coalitie, de samenwerking op staatkundig gebied tusschen de rechtsche kerkelijke partijen, voor het vervolg onmogelijk was. De vier Katholieke ministers in het kabinet-Colijn hebben dan ook reeds denzelfden dag hun ontslag ingediend.

Het nieuwe Vereenigingsgebouw der Ned. Ver. van Spoorwegpersoneel

Het bekende Weeshuis aan de Oude Gracht te Utrecht is door de Ned. Ver. van Spoorwegpersoneel aangekocht om te worden ingericht als Vereenigingsgebouw. De historische gevel zal intact gelaten worden.

Jhr. Mr. O. F. A. M. van Nispen tot Sevenaer,

de gezant van ons land bij het Vaticaan.

De nieuwe burgemeester van Driebergen,

Jhr. Mr. P. de Beaufort (1) is de vorige week met zijn echtgenoot (2) op feestelijke wijze zijn gemeente binnengehaald.

J. C. Bouwmeester

Den 9en November i.l. heeft de heer J. C. Bouwmeester den dag herdacht waarop hij vóór 40 jaar tot burgemeester van Vriezenveen werd geselecteerd.

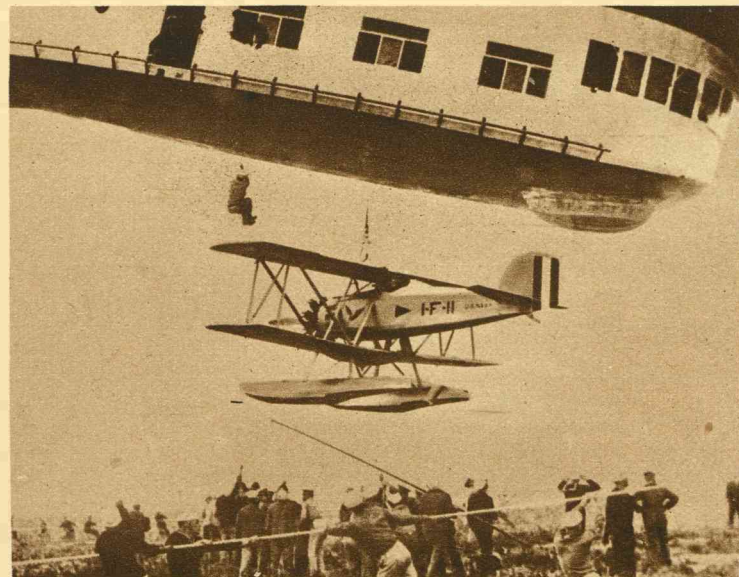
Het gouden tooneeljubileum van Frits Tartaud

Frits Tartaud (1) en zijn echtgenoot Alida Tartaud-Klein (2) poseeren met de feestcommissie voor onzen fotograaf na de den jubilaris in den schouwburg te Rotterdam gebrachte bloemen- en woordenhulde.

Luit.-gen. H. W. A. S. Loke †

Te 's-Gravenhage is op 66-jarigen leeftijd overleden de gepensionneerd luit.-gen. der artillerie bij het leger in Ned.-Indië H. W. A. S. Loke.

Een watervliegtuig start van een vliegend luchtschip

De Amerikaansche marine heeft onlangs een zeer interessante proefneming gedaan, die goed geslaagd heet: een aan den gondel van het luchtschip bevestigd watervliegtuig startte gedurende de vlucht van het schip en vloog daarna op eigen kracht verder.

Mevr. D. Logeman-v. d. Willigen †

Te Gent is onverwachts overleden Mevr. D. Logeman-v. d. Willigen, die vooral in ons land groote bekendheid bezat om haar vele keurige vertalingen uit het Noors, Deensch, Zweedsch en Finsch.

Hoe Russische ex-vorsten in het buitenland trouwen

In de Russische Kerk te Londen trad een dezer dagen vorst Imeretinsky in het huwelijk. Op onze foto ziet men het echtpaar met de gouden vorstenkronen op het hoofd. Op den voorgrond de Russische Priester; op den achtergrond leden der Russische kolonie in Londen.

„Zullen we naar het bosch?" stelde de jonge man voor.
„Neen.... o neen.... ik.... ik zei het zóó maar,"
wierp Lot haastig tegen.

„Wilt U mij dan morgen het bosch laten zien?" drong hij aan.

Aarzelend beloofde Lot.

Zij waren zóó in elkander verdiept, dat zij al pratende niet bemerkten, dat zij het heele eind tot achter in Duinoord te voet hadden afgelegd.

„Laten we even op deze bank gaan zitten," stelde hij voor.

Weer aarzelde Lot. Ze waren vlak bij huis.... en ze hadden zoo ver geloopt.... en straks was het sprookje uit.... Onherroepelijk.... voor goed.... dan zou zij haar sprookjesprins nooit meer terugzien.... want van verdere afspraken kon natuurlijk niets komen....

Lot voelde een brok in 'r keel, waarom.... o waarom was zij dit alles begonnen....

Iets wat je met een leugen begon... daar rustte geen zegen op.... Zij huiverde even....

Onnatuurlijk groot leken in het blanke gezichtje de zwarte oogen, die vochtig glansden in het maanlicht.

Geen van beiden sprak.

Het was als hing er een stille betoovering tusschen hen. Plots boog Wim zich voorover en trachtte in haar oogen te zien....

„Ik wou.... dat.... dat je niet getrouwd was...." sprak hij zacht.

„Maar ik ben heelemaal niet getrouwd...." riep Lot en kwam meteen tot de ontdekking, dat zij het geheim verraden had.

Zenuwachtig beet zij op haar lippen.

„Ik bedoel.... het.... ik...." stamelde ze verward.

Het besef, dat hij nu ook zou weten, dat ze maar een doodgewone arme schooljuffrouw was, die met geleende veeren pronkte... was het eerste waar zij aan dacht... toen dacht zij pas aan Corrie.

Een groote glinsterende traan viel op de zilverblauwe jurk....

Zij had zich al heel slecht gekweten van haar taak....

Toen voelde zij haar ijskoude handjes in een stevigen greep gepakt.

„Vooruit, vertel me er alles van, zeg me in 's hemelsnaam de waarheid."

Iets in zijn stem deed haar verschrikt opzien.

Zijn blik deed haar ontroerd haar oogen neerslaan. Het heftige kloppen van 'r hart benam haar schier den adem.

Toen vertelde zij de waarheid.... heel sober, heel eenvoudig, zonder een enkele verontschuldiging....

Toen Corrie na enkele dagen een reusachtige bouquet met rozen op haar tafel vond staan, belde zij Johan om te vragen, van wie die bloemen afkomstig waren. De rozen bleken bezorgd te zijn met een valies en een brief.

„Je zult nooit weten," schreef Lot, „hoe ik tegen dien Zaterdagavond heb opgezien.... Misschien kwam dat wel, omdat ik er een voorgevoel van had, dat het de beslissende avond van mijn leven zou zijn.... Ik dank den liefsten besten man aan jouw kleeren, want zonder die, zou hij mij nooit hebben opgemerkt....

„Zoo'n bespottelijke bescheidenheid is nu weer net iets voor haar...." dacht Corrie en poeierde met overdreven zorg haar fijn wipneusje.

Daarna zond zij het valies weer precies zoo terug en schreef er bij: „Deze kleeren behooren jou toe... want in deze kleeren heb jij je geluk gevonden."

IN DE VAL

Met een verheugd gezicht zat Hans Klach voor zijn zoo juist voltooid schilderij „Avondstemming". Den laatsten tijd hadden zich de doeken en paneeltjes op werkelijk onrustbarende wijze in zijn atelier opgehoopt. En mèt het aantal onverkochte schilderijen waren ook zijn zorgen toegenomen. Want ook een schilder moet nu eenmaal leven, en dat kan hij niet doen van onverkochte werken. Maar nu zou het weldra anders worden voor Hans. Wel is waar had de ijzerhandelaar Schlím nog niet definitief gezegd, dat hij zijn laatste doek koopen zou — daar was hij te veel zakenman voor — maar hij had het in ieder geval toch in het vooruitzicht gesteld, en de „Avondstemming" was zoo meesterlijk uitgevallen, er zat zooveel van den schilder zèlf in, dat Hans eigenlijk geen oogenblik twijfelde of het zou mijnheer Schlím zeker wel bevredigen. De aankoop voor zevenhonderd gulden was dus wel zoo goed als zeker!

Zevenhonderd gulden! Wat kon je daar een heerlijke en prachtige luchtkasteelen mee bouwen! Vooral een kunst-schilder! Driehonderd gulden zou hij direct naar zijn oude moeder sturen. Die goeie ziel — ze zou zeker tranen in haar oogen van blijdschap krijgen! En de rest van het geld, o, die wist hij wel te besteden! Maar al te gemakkelijk zelfs. Hij zou....

Een gestommel op de trap stoorde hem in zijn gelukkige overpeinzingen. Eenige seconden later stond de familie Schlím reeds in het atelier. Mijnheer Schlím, een kinderlijk-goedige, dikke man, bijna even lang als breed, mevrouw

Schlím, in breedte voor haar man niets onderdoend en bovendien getooid met drie onderkinnen, jonheer Schlím, die zich direct in het atelier op zijn gemak gevoelde, en dus overal aanzat waar hij niet mocht aankomen, en tenslotte de gouvernante van het jochie, een slanke, elegante verschijning, in het geheel niet passend bij de familie Schlím.

Mevrouw Schlím ging direct, haar man op zijde duwend, voor het schilderij staan. Zij sloeg geen acht op het bedeesd door den kunstschilder geuite verzoek, om wat meer naar achteren te gaan. Ze lag er bijna met haar neus bovenop. Ze bekeek het doek nu eens van den eenen, dan weer van den anderen kant, deed een oog dicht, snoot eens, fronsde haar voorhoofd, en verklaarde eindelijk als resultaat van haar aandachtige beschouwing: „Wel aardig. Maar voor onzen blauwen salon niet geschikt. Daar is het te somber voor. Onze behanger — die heeft veel smaak, ziet u," zei ze, zich nu meer direct tot Hans wendend, „onze behanger heeft gezegd, dat we op dat blauwe behang schilderijen moeten nemen in wat levendige kleuren. Het spijt me werkelijk voor u, maar misschien raakt u het nog wel kwijt. Wij hadden ons in ieder geval niet verplicht het te koopen. Neen, het is werkelijk niets voor ons. Vind je ook niet, Jan?"

Jan Schlím, die van zijn vrouw een uitstekende opvoeding had genoten en haar dus nimmer tegensprak, knikte eens met zijn ronde hoofd, en zei toen als verontschuldiging:

De weelde van den herfst

Een pracht chrysant, Madame Leloup Grimoux geheeten, gekiekt op de Bloemen- en Plantenkeuring de vorige week in de Koningszaal van Artis te Amsterdam gehouden door de Vaste Keuringscommissie der Koninklijke Nederl. Mij voor Tuinbouw- en Plantenkunde.

„U zult natuurlijk begrijpen, dat men een luxe voorwerp van een zevenhonderd gulden niet koopt als het niet geheel en al naar zin is!"

Natuurlijk begreep Hans dit. Maar de ontmoediging voor hem was toch groot, zoo groot, dat hij er niet eens aan dacht, de familie Schlím een in helle kleuren geschilderde lentestemming te laten zien, die, naar het oordeel van den behanger, zeker wel in de blauwen salon gepast zou hebben. Hij dacht aan niets meer, dan aan zijn ouwe moeder.... en hij keek die domme, vreemde menschen alleen maar zwijgend aan.

Maar toen opeens zag zijn kunstenaarsblik een levend beeld van zoo wonderlijke lieflijkheid, dat hij eenige oogenblikken lang de moedeloosheid van zich voelde afgenomen. Het was de gouvernante, die bescheiden op den achtergrond was gebleven en die nu met haar oogen van onze lieve-vrouwkwensblauw naar het schilderij stond te kijken alsof zij bad. Onwillekeurig hief Hans zijn hand op, als wilde hij de fijne gelaatstreken nateekenen en als wilde hij de kleur en de uitdrukking van die bezielde oogen vastleggen.... maar toen draaide zij juist haar hoofd om en keek hem aan. En in dat ééne ondeelbare oogenblik spraken hun oogen een taal, die nooit misverstaan kan worden....

„Groot kunstenaar!" zeiden haar oogen.

En de zijne antwoordden: „Ik dank u!"

En later, toen de familie Schlím weggegaan was, in het late namiddag-uur, toen de schemering zich bijna tastbaar ophoopte in de uiterste hoeken van het atelier, zat Hans en dacht.... en zijn gedachten wijlden nu eens bij het versmide schilderij, dan weer bij het lieve meisje, wier oogen hem zoo'n grooten troost geschonken hadden....

Even later stond zij opeens in werkelijkheid voor hem. Haar heldere oogen glansden net als eenige uren geleden terwijl ze tegen hem zei: „Ik heet Mabel Danners en ik kom u

een voorstel doen. Luister u goed, want ik heb niet veel tijd. U heeft zich er zeker wel over verwonderd, dat ik mijnheer en mevrouw Schlím vanmiddag niet heb aangeraden uw wonderlijk-mooi schilderij te koopen, hoewel ik daartoe toch feitelijk ben meegegaan. Maar ik wilde niet, dat ze het voor zoo'n belachelijk lagen prijs zouden krijgen. Ze zullen het zeker koopen, maar dan minstens vijfmaal zooveel er voor betalen. Want dat is het waard. En ik zal de zaak wel in orde voor u maken, als u mij het schilderij maar een tijdje wilt toevertrouwen."

Hans Klach staarde ongeloovig lachend in het liefste gezicht dat hij meende ooit gezien te hebben.

„Maar hoe wilt u dat dan doen?" vroeg hij ten slotte.

Zij lachte schalks en zei toen: „Ik heb een neef in Amerika. Hij heeft wel geen geld om uw schilderij te koopen, maar het zal hem toch plezier doen als hij mij kan helpen bij mijn plan ten beste van de kunst. Bovendien heb ik nog een paar vrienden, die ik reeds heb ingelicht. Die kunstenaars hebben heelemaal geen handelstalent. Daarom moeten ze zich met een vriend, die dit wel heeft, associeeren!"

Bij deze laatste woorden had zij reeds het schilderij gegrepen. Ze wikkeldte het in een ervoor medegebracht doek, en het onder haar arm nemend, nam zij met een „u hoort er wel van!" van Hans afscheid, hem verbaasd en beziel met nieuwe hoop achterlatend.

Een paar dagen later las mijnheer Schlím des morgens bij het ontbijt den volgenden brief uit Amerika aan zijn vrouw voor:

„Geachte Heer,

Naar ik verneem, heeft u het laatste schilderij van Hans Klach, voorstellend „Avondstemming" aangekocht. Daar ik het zeer op prijs zou stellen dit buitengewone schilderij van den sinds eenigen tijd zoo bekend geworden jongen schilder bij mijn collectie te kunnen voegen, veroorloof ik mij u te vragen of u bereid zoudt zijn het mij voor vierduizend gulden te verkoopen!

In afwachting,

Hoogachtend,

M. Martens.

Mevrouw Schlím werd bleek van aandoening. „Hadden we het nu maar gekocht!" zei ze. „Dan had je nu een aardig zaakje kunnen doen. Maar jij hebt je er ook absoluut niet voor geïnteresseerd..."

Mijnheer Schlím lachte daverend. „Maar nu ben ik des te meer geïnteresseerd! Ik maak er dadelijk werk van. In die paar dagen zal hij het nog wel niet verkocht hebben." En de juist binnentredende gouvernante kreeg de opdracht, direct naar den schilder zijn atelier te gaan en het schilderij te halen. Maar het meisje schudde haar hoofd. „Het spijt me erg, mijnheer," zei ze bedeesd, „maar een vriend van me heeft het schilderij reeds gekocht. Het moet heel veel waard zijn! Een kunsthandelaar heeft er reeds twee en een half duizend gulden voor geboden. Maar beneden de drieduizend gulden wil mijn vriend het niet verkoopen."

Mijnheer Schlím's gezicht werd ongeveer vijf centimeter langer. Onderwijl maakte hij zijn berekening: „drieduizend gulden.... en die kunstgek Martens wil er vier voor geven... dat is nog duizend gulden winst, zonder dat ik er iets voor behoef te doen. Ik doe het!"

Mabel Danners werd de volgende uren overdadig mèt allerlei vriendelijkheidjes bedacht. Op den tijd dat haar vriend thuis was om te koffiedrinken ging zij naar hem toe, en eenige uren later bracht zij het schilderij bij mijnheer Schlím, die haar de drieduizend gulden overhandigde met heel veel complimentjes voor haar hulp.

„Het is de moeite niet waard," zei Mabel, terwijl ze de kamer verliet, en ze zich het gezicht trachtte voor te stellen, dat de kunstschilder zou zetten als ze hem de drieduizend gulden zou overhandigen.

Des avonds van denzelfden dag zag Hans Klach de dertig briefjes van honderd gulden voor zijn verbaasde oogen, die niet begrijpend van het meisje naar het geld starden.

„Is het heusch?" vroeg hij, spontaan naar haar handen grijpend en ze voor een kus aan zijn lippen brengend.

Ze lachte en knikte slechts.

„Drieduizend gulden," prevelde hij en dan opeens, haar vroolijk aanzierend, riep hij uit: „Maar daar kun je van trouwen!"

En daar Mabel ook van meening was dat deze som voldoende was om een huishoudentje op te zetten, en dat het talent van Hans als schilder en het hare als „zakenvrouw" zeker voldoende zouden zijn om het huishouden in stand te houden, hebben ze een paar maanden later aan hun voornemen maar uitvoering gegeven.

Mijnheer Schlím echter, wien men voor het eerst in zijn leven te slim was afgeweest, kreeg op zijn omgaand gegeven mededeeling, dat hij het schilderij van Hans Klach wel voor het genoemde bedrag van vierduizend gulden wilde verkoopen, de tijding, dat mijnheer Martens door een plotseling geleden geldelijk verlies niet meer tot aankoop kon overgaan. En toen de ontdane mijnheer Schlím hem mededeelde, dat dit toch geen manier van doen was, werd hem geantwoord: „Ik heb u wel gevraagd of u het schilderij voor dien prijs zoudt willen verkoopen, maar ik heb toch niet geschreven, dat ik het in ieder geval koopen zou?"

KUNSTSCHATTEN IN HET LUXEMBOURG TE PARIJS - II

Toonden wij U in een vorig nummer een aantal schilderijen uit bovengenoemde verzameling, op deze bladzijde vragen we Uwe aandacht voor eenige beeldhouwwerken uit dezelfde beroemde collectie.

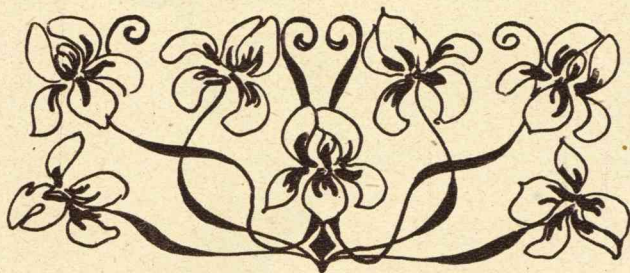
Het eerste opvallende bij een bezoek is, dat een aantal der beelden in de buitenlucht geëxposeerd staan. Men wandelt, voor men de feitelijke tentoonstelling betreedt, reeds tusschen beeldhouwwerken. Zoo staan b.v. de Deensche Dog en het tragische paar menschen, „De Koude”, beide op deze pagina afgebeeld, in weer en wind.

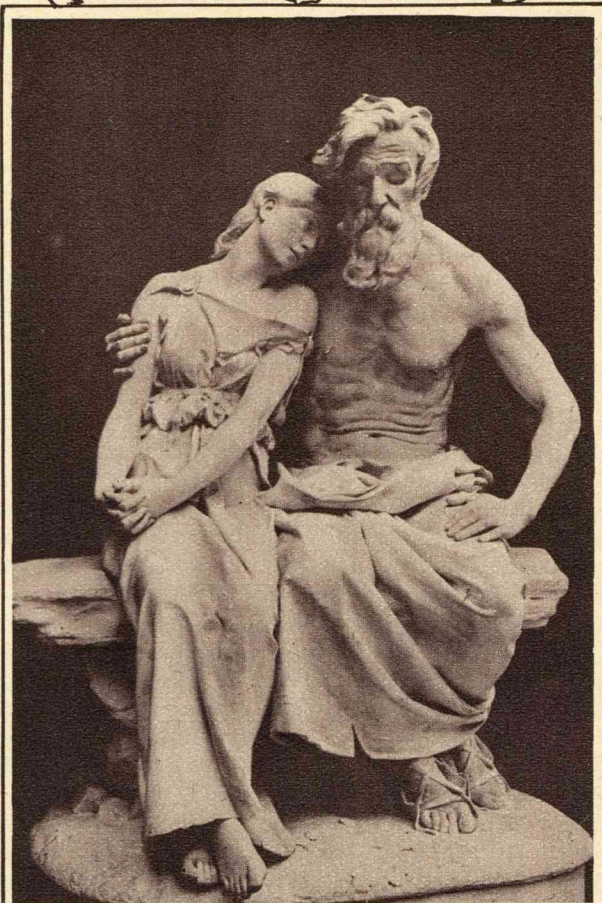
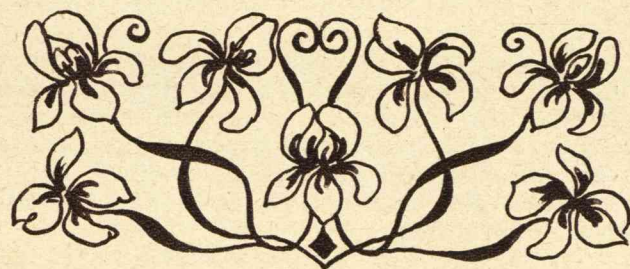
Roger Bloche - „De Koude”.

Eugène Guillaume - „Monseigneur Darboy”

Ségoffin - „Buste van Mr W. G.”

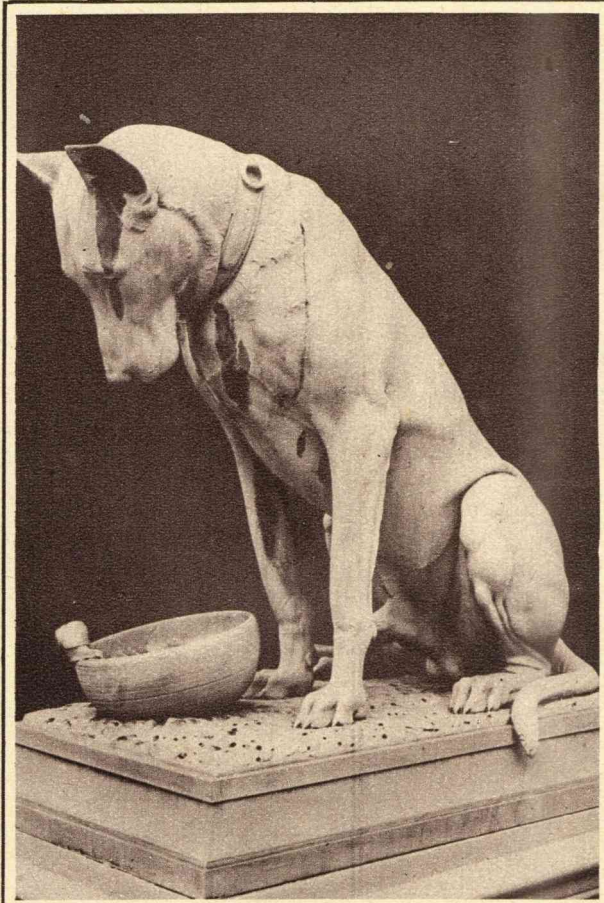
J. Hugues - „Oedipus te Colonos”.

Een eigenaardigheid in den opzet der verzameling van het Luxembourg is, dat de kunstwerken daar uitsluitend werk van tijdgenooten zijn en daar geëxposeerd blijven tot ongeveer tien jaren na den dood van den artist; dan worden ze naar het Louvre overgebracht.

De beeldhouwwerken, die wij hierbij voor onze lezers reproduceeren, hebben wij met opzet zóo gekozen, dat ze, althans eenigszins, een indruk geven van de veelzijdigheid dezer merkwaardige verzameling.

F. Rivière - „De Twee Smarten”.

St. Lami - „Deensche Dog”.

VERMOEDENS VAN MISDAAD

door JERMYN MARCH

Geautoriseerde vertaling uit het Engelsch

18)

In het juiste oogenblik scheen nu aangebroken. Ze zou tenminste op 't oogenblik hem niet dwingen om wreed te zijn, ze zou niet zoodadelijk klaar staan met haar wantrouwen en weerspanningheid, die hem eens zouden weerstaan hebben.

Helen, onbewust van het sombere besluit, dat in zijn hersens rijpte, beantwoordde zijn lach.

„Ben ik net zoo opgeschikt en onbeduidend als dat gekke kleine standbeeld?” vroeg ze ernstig.

„Dat heb ik niet gezegd.” Hij schatte haar lenige, jonge gestalte met een vluggen, onnaspeurlijken blik, die snel haar opnam en weer terugkeek over de kade. „Maar ben je niet even zeker van je goddelijk recht? En waarom zou je het ook niet zijn? Niemand heeft er nog aan getornd?”

Of er iets diepers schoof onder zijn lichte woorden? Ze miste dat in ieder geval, en staarde naar het beeld.

„Der koningen goddelijk recht,” herhaalde ze droomerig. „Ik geloof niet, dat ik er groote waarde aan hecht. Het is een afgod van mijn moeder; hoewel ik geloof, dat in den grond van haar hart het Schotsche gezond verstand tegen haar Schotsche gevoel in opstand komt.”

Haar blik wendde zich van het beeld af en bepaalde zich tot de vischmarkt, waar een kleine beweging in het gedrang deed zien, hoe drie personen er doorheen trachtten te komen. Haar metgezel volgde haar blik, maar zij liet niet merken, dat hij het opmerkte. Zich omkeerend keek hij op naar de huizen achter hem en zeide toen, dat er ruïnen waren van een oud kasteel boven op den heuvel, waar Karel I zich verdedigd had tegen Cromwell. Zou ze naar boven willen gaan om het te zien?

Ze gaf gretig toe, wuifde naar het drietal op de kade, en besteede toen den heuvel.

„Ze zullen wel volgen,” zeide Danvers zorgeloos, en hij vond het niet noodig om erbij te zeggen, dat hij van te voren met opzet aan Blanche Berrick had gezegd, dat het oude rechthuis en de gevangenis de dingen waren, die in Moerhaven het belangrijkste waren om te zien. Het waren merkwaardige overblijfselen uit de dagen toen boosdoeners en krankzinnigen samen werden opgesloten en gevoed werden door een kleine opening in den muur.

„Ik zal Miss Carmichael vragen, of ze lust heeft, ze te gaan zien,” had hij er aan toegevoegd.

Maar halfwég de vreemde, oude straat, die draaide en kronkelde, was hij met zijn gezelschap den hoek van een hoogen muur omgedraaid, begroeid met roode en blauwe valerianen, en had de straat verlaten voor een nauwe, steile trap, die tusschen de kleine grijze huizen naar boven leidde.

„Zoo komen we op den heuvel,” zeide hij. „Het is nogal steil, kan het U schelen?”

„Absoluut niet,” antwoordde ze. Het golfspelen had haar goed gedaan, en haar adem ging slechts even sneller, toen zij stilhield om te zien, of de anderen soms ook volgden. Maar de wending van de trap had alle gezicht op de straat doen verloren gaan; niets zeide haar, of de overigen van het gezelschap soms de treden voorbij waren gegaan en onbewust van hun afvalligheid nog steeds de straat volgden.

De treden kwamen uit op een grasveld, zich op de eene zijde uitstrekkend naar korenvelden en bosschen, en op den anderen kant naar het havenhoofd en de ruïnen van het kasteel; en na tien minuten loopen kwamen ze daar, maar het bleek dat er niet veel meer over was dan begroeide steenhoopen, en wat greppels en een verbrokkelde toren. Maar het uitzicht op de zee en de kustlijn was prachtig, en de lucht was zoet van wilde thijm en lieve-vrouw-bedstroo, terwijl tusschen het gras bij de rotsen prachtige wilde rose anjelieren bloeiden.

„Ik ben bang, dat er niet erg veel te zien is,” merkte haar gids op. „Laten we maar tot aan den rand loopen, dan kunnen we de visschersvloot zien omzeilen, dat is zoo mooi!”

Zij liepen over een nauw paadje tot aan den rand, en daaroverheen met een sprong naar een breed plateau van gras. Het eindigde vlak voor hun voeten in een

steile helling, waar de rotsen van grijs tot rood kleurden, en onder hen klotste de zee tegen de rotsen, welker schaduw de zee van lichtblauw tot groen deed veranderen. Het hi-ja, hi-ja van de zeemeeuwen, die in dichte drommen tegen de cliff zaten, drong tot hen door. De haven was niet te zien vanwaar ze stonden, maar juist om de breede kam van den heuvel die voor hen uitsprong heen, voeren de treilers op de zee, hun bolle zeilen glinsterend in de zon, het water wit-schuimende tegen hun kielen. Danvers keek op zijn horloge.

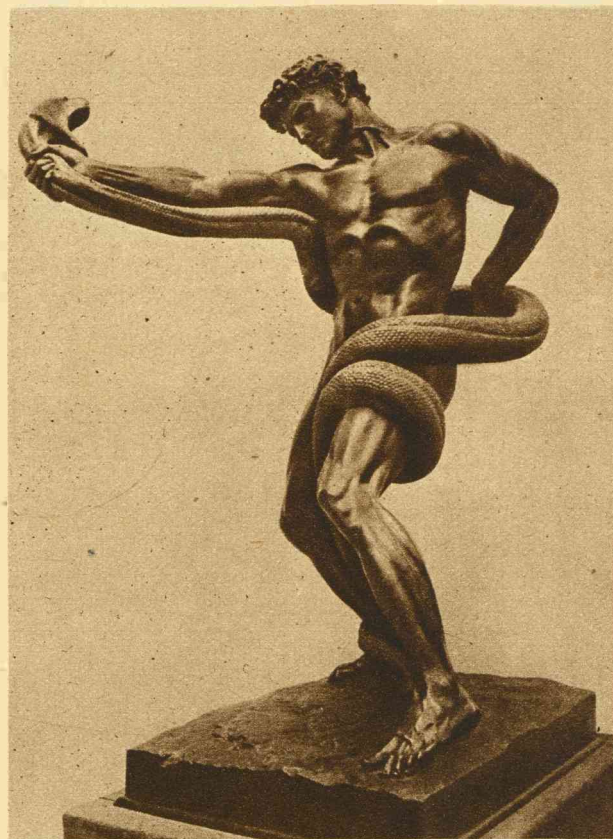
„Het is nauwelijks elf uur,” zeide hij. „We zouden hier wel kunnen wachten in de schaduw tot de anderen hier zijn.”

Helen keek even naar de rotsen boven haar hoofd. „Ik veronderstel, dat ze ons toch wel kunnen vinden?” zeide zij.

„Denk je niet, dat Berrick je wel overal zou vinden?” vroeg hij met een bedoeling. Er was iets in zijn stem en houding, dat haar reinheid beleedigde.

„Daar heb ik heelemaal niet aan gedacht,” zeide ze vlug, terwijl ze ging zitten op een hoop kalksteen, half begraven onder gras en mos. De familiariteit van zijn grove aantijging verbitterde haar. Haar plotse-

BEROEMDE BEELDHOUWERKEN

„Athleet, worstelend met een Python”, het mooiste van Lord Leighton's beeldhouwwerken. Het werk bevindt zich in de Tate Gallery te Londen. Het spel der spieren en pezen is zoodanig weergegeven, dat het zelfs den Antieken tot eere zou hebben gestrekt. Inderdaad: *kracht in brons!*

linge wensch om terug te zijn bij de anderen werd onderdrukt door een vervelende zelfbewustheid.

„Wat nogal beroerd is voor dien armen kerel, is het niet?” vroeg haar gastheer, terwijl hij naast haar ging zitten en gedachteloos het stof van zijn schoen sloeg.

„Ik begrijp niet waarom.”

Bij den ouden toon uit de hoogte, die hem altijd tegelijk bekoorde en boos maakte, keek hij op en zijn oogen daagden haar uit.

„Ik zou U graag iets willen vragen, op gevaar af van impertinent te zijn. Hoeveel precies . . . weet Berrick van U af?”

Zijn uitdrukking was zoo ongewoon ernstig, tot bijna streng toe, dat de onbescheidenheid er door scheen verminderd te zijn. De beleeding was nog hoorbaar in haar stem toen ze sprak, maar ze antwoordde toch met een vreemd gevoel van alarm en misnoegen.

„Net zooveel als ieder ander in dit deel van de wereld,” zeide ze. „Waarom? U hebt toch zelf gezegd, dat met het verdere niemand anders iets te maken had?”

Ze maakte een beweging met haar lange, slanke handen. Hij had dikwijls opgemerkt, dat in weerwil van haar rustige houding, zij bij sommige gelegenheden deze bijna uitheemsche gesticulatie maakte, die bij een ander meisje levendig of onrustig zou geschieden hebben. Bij haar was het geen van de twee; het rondde haar woorden af met een rustige volledigheid. Hij antwoordde niet dadelijk.

„Ja, dat heb ik gezegd. Ik dacht toen, dat het daarop zou uitdraaien.”

„En bent U dan van inzicht veranderd?” Zij

ontmoette onbewogen zijn blik. Het scheen nu niet, alsof ze zichzelf verdedigde, maar of ze terecht stond voor dezen man, die het geheim van haar verleden kende. Danvers bewonderde op dat oogenblik oprecht haar moed.

„Nee, ik ben niet veranderd, maar de omstandigheden, zooals ze toen waren, zijn anders. Mag ik heelemaal eerlijk zijn, Miss Carmichael?”

„Gaat U door, als 't U blijft,” zeide ze.

„Het gaat alles om deze kwestie, of U al dan niet van plan bent, om Berrick te trouwen?”

„O!” Hij had haar eindelijk in 't nauw; haar oogen flikkerden en een ongewone bloos overtoog haar gelaat.

„Dat is een zaak, die ik absoluut weiger te bespreken,” zeide zij uit de hoogte.

„Dan bent U dus niet van plan, open kaart met hem te spelen?”

Zijn koppigheid negeerde haar boosheid, en weer, als ware zij gedwongen, antwoordde zij hem.

„Als ik ooit met iemand trouwde, zou ik hem stellig de geheele waarheid vertellen over mijn vader.”

Hij knikte.

„En dat maakt, dat Sir Denys ervan zal afzien,” antwoordde hij koel.

Zij staarde hem aan, haar mooie wenkbrauwen gefronst. „Zoudt U me precies willen zeggen, wat U bedoelt?” vroeg ze met kalme overweging.

Hij draaide zich om, haar vast aanziende.

„Ik vind het vervloekt vervelend, om het U te vertellen,” zeide hij, „maar ik geloof, dat het moet. Kijk eens hier, lieve kind. Berrick is een gewone conventionele kerel met wat men noemt „een ouden, onbevleeten naam” enz. enz. Je vader zou, als hij gepakt was, terecht hebben moeten staan voor een moord op Arthur Heathcote. Het spijt me, dat ik het zoo wreed moet zeggen, maar 't is niet anders.”

Zij boog haar hoofd.

„Dat weet ik allemaal wel,” zeide zij zacht. Hij kon bijna voelen, hoe zij ineenkromp; maar het verzachtte hem niet. Hoe duidelijker zij zich bewust werd van haar omstandigheden, hoe beter het was.

„Ja, maar je weet niet alles,” zeide hij weer, „zullen we het geval eens bekijken, zooals het er toen voorstond en dan zien, hoe het er nu voorstaat? Ik denk, dat je dan wel zult begrijpen, wat ik bedoel.”

Angst voor iets onbestemds kwam in haar op. Terwijl ze zoo in de schaduw van de rotsen zat, scheen het haar toe, dat ze eindeloos ver weg was van den zonneschijn, die alle zoete geuren van het veld opwekte. Hij ging door.

„Het is nu juist twee jaar geleden. Je vader logeerde het week-end bij me, in een klein huisje, dat ik toen had aan de rivier; Heathcote was er ook bij. Heathcote was directeur van een van mijn ondernemingen, en hij en Farquharson, een andere directeur, waren gekomen om zaken te bespreken, waar ik toen ter tijd in geïnteresseerd was. Na het eten kwamen er ook nog verscheidene anderen en zij speelden een grof partijje kaart, waar ze ruzie over kregen; dat heb ik later zoo gehoord.”

Weer wist hij, dat zij ineenkromp. „Ik was niet in de kamer, toen het gebeurde; noch Farquharson, noch ik speelde mee, wij waren zaken aan 't bespreken. Maar Heathcote had ons reeds vroeg alleen gelaten en had zich gevoegd bij de rest in de andere kamer. Later, toen ze reeds weg waren, herinnerde Farquharson zich, dat hij papieren had laten liggen in mijn rookkamer, en hij en ik gingen terug, om ze te zoeken. De lichten waren uit en Arden, mijn knecht, was juist bezig om te sluiten. Het raam van de rookkamer was het eenige van het heele huis, dat uitzag op het grasveld en de rivier, het was volle maan en zoo helder als overdag. Arden schreeuwde plotseling, en vestigde onze aandacht op je vader en Heathcote, die op het eind van het grasveld stonden, dicht bij een vlinder, waar roeiboortjes vastlagen. Ze hadden ruzie, en alles gebeurde in een oogenblik. Je vader sloeg eerst, maar Heathcote was de sterkste en zijn terugstoot sloeg je vader neer. Toen hij echter weer opkwam, waren de verhoudingen omgekeerd. Terwijl hij viel, moet hij in zijn nabijheid een schoffel gevoeld hebben, een zwaar gevaarlijk wapen in de hand van een roekeloze.

Hij zwaaide het en raakte Heathcote met alle kracht tegen den slaap. Heathcote kronkelde en viel rugge- lings in het water. Farquharson, die achter me stond bij het open raam, riep en je vader keerde zich om. We renden naar buiten, maar toen we de plek bereikt hadden, was hij ook verdwenen in de rivier.”

Hij hield even op met zijn nuchter verhaal, maar Helen zeide niets; ze had het al meer gehoord; iedere zenuw was gespannen om te hooren, wat er verder zou komen.

(Wordt vervolgd)

Van Heinde en Verre

J. Buziau

In het Gebouw voor Kunsten en Wetenschappen te 's-Gravenhage zal den 20en dezer 't 30-jarig tooneeljubileum van den bekenden comiek J. Buziau herdacht worden.

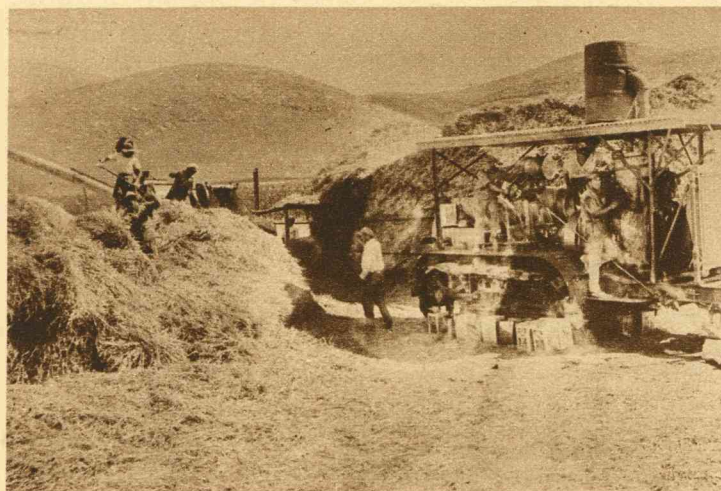
De voorzitter van de Vereeniging „Stad en Lande” van Gooiland

De vorige week vierde de heer E. Luden te Hilversum, voorzitter van de Vereeniging „Stad en Lande” van Gooiland, zijn 12½-jarig jubileum. Op onze foto ziet men den heer Luden (x) met zijn echtgenoot te midden van bestuur en leden van „Stad en Lande”.

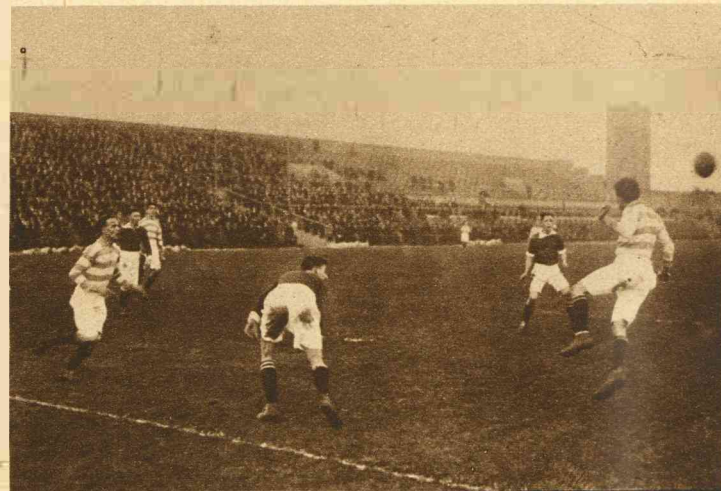
Kap. Dr. Hubert van Bleijenburgh,

de directeur van de Militaire Gymnastiekschool, welke zal worden opgeheven. Kapitein van Bleijenburgh geniet op het gebied van lichamelijke opvoeding een groote reputatie.

De voorzitter van het Keren Kajemeth Lejisaël te Jerusalem in ons land

De vorige week Vrijdag is de heer M. Ussischkin, voorzitter van het Keren Kajemeth Lejisaël (het Joodsch Nationaal Fonds) te Amsterdam aangekomen tot het houden van een serie lezingen in ons land. Rechts de heer Ussischkin; links: een dorschmachine aan het werk in de door het Joodsch Nationaal Fonds in Palestina gestichte kolonie „Ein Charod”.

De wedstrijd Blauw-Wit—D.F.C.

welke Zondag i.l. in het Stadion te Amsterdam plaats had en door Blauw-Wit met 4—3 gewonnen werd. — Een spannend moment voor het doel van D.F.C.

Staatsraad Prof. Mr. D. Josephus Jitta †

In den ouderdom van 71 jaar is te 's-Gravenhage de vorige week overleden het lid van den Raad van State, prof. mr. D. Josephus Jitta (links). Rechts: Vrijdag i.l. had te Westerveld de verassing van het stoffelijk overschot plaats. De kist wordt het crematorium binnengedragen.

Ongewone gasten

De vorige week bracht een gezelschap Egyptenaren een bezoek aan The Vittoria Egyptian Cigarette Company te Rotterdam. Als herinnering aan hun bezoek namen de vreemdelingen een doosje Miss Blanche-sigaretten mee.

Dr. D. F. Scheurleer

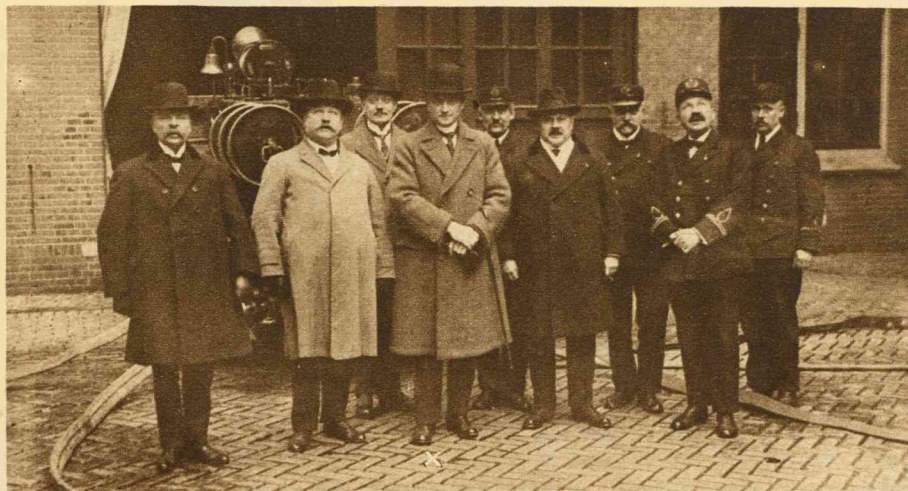
De heer Dr. D. F. Scheurleer, te 's-Gravenhage, bekend bankier en muziekgeleerde van grooten naam, vierde de vorige week zijn 70sten verjaardag.

Het „Leesmuseum” te Amsterdam
waarvan het 125-jarig bestaan herdacht wordt.

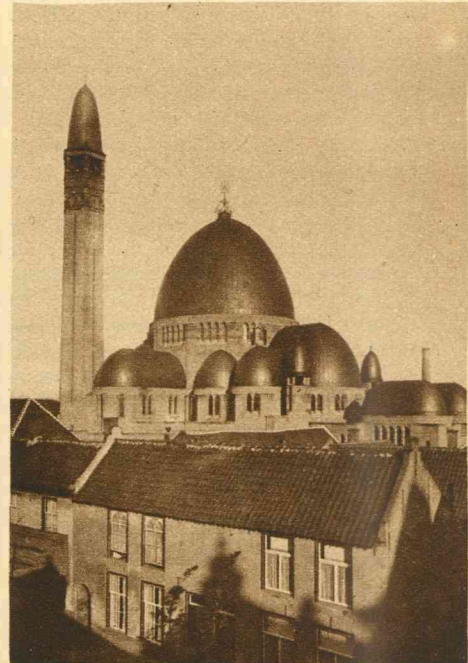
ONZE VOORPLAAT

is een fraaie reproductie naar een te Loenen-Vreeland aan de Vecht genomen foto. Het aardige, schilderachtige molentje — men treft er in deze streek nog enkele van hetzelfde genre aan — vormt een mooie en karakteristieke stoffeering van het landschap. Het is dan ook begrijpelijk, dat er van vele zijden verzet komt, zoodra er sprake van is, dat er weer één van dergelijke steeds zeldzamer wordende ouderwetsche molens met slooping bedreigd wordt!

Antwerpsche brandweerleden in de hoofdstad

Zaterdag i.l. bracht een deputatie van de Antwerpsche brandweer een studie-bezoek aan het Amsterdamsche brandweercorps. (x) De heer Gordijn, comm. der Amsterdamsche brandweer. De vier heeren in civiel vormen de Antwerpsche deputatie.

De St. Jan Baptist Kerk te Waalwijk
die Donderdag 12 November plechtig is ingewijd.

ONZE DAMES=RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

Onze Voeding

Om eenig inzicht te krijgen in de beteekenis van de voeding voor het lichaam, willen wij dit eens vergelijken met een stoommachine. De machine is opgebouwd uit verschillende deelen, wielen, stangen, etc., die b. v. van staal of ijzer gemaakt zijn. Moet de machine werken, dan wordt zij gestookt, met hout en steenkool, en daardoor kan de spanning van het verdampende water het geheel in beweging brengen.

In vele opzichten nu vertoont het menschelijk lichaam overeenkomst met zoo'n machine. Het bestaat, inplaats van uit ijzer en staal, uit eiwit en bepaalde minerale stoffen, maar evenmin als de machine kan het werken, wanneer het niet gestookt wordt, wanneer er niet een bepaalde spankracht aan toegevoerd wordt. In de eerste plaats heeft het lichaam die verwarming, dat „stoken”, noodig, omdat het, zooals U bekend is, een temperatuur heeft van 37° C., dus warmer is dan de lucht om ons heen. Wanneer men het lichaam dus niet steeds brandstof

toevoerde, waardoor het warmte kan ontwikkelen, zou het op den duur afkoelen, net als een pan met heet water, die men van het vuur afzet. Wij weten dus hierdoor reeds, dat het voedsel moet dienen om het lichaam brandstof te leveren. Maar die brandstof moet niet alleen warmte geven, maar ook arbeidskracht, waardoor de mensch in staat is, bewegingen uit te voeren, en allerlei andere verrichtingen. En zooals de machine door het gebruik verslijt, en telkens gerepareerd moet worden en de afzonderlijke onderdeelen vernieuwd, zoo gaat het ook alweer met het menschelijk lichaam. Steeds gaan deeltjes ervan verloren en moeten vernieuwd worden. Daaruit volgt dat het voedsel ook die bestanddeelen moet bevatten, waaruit het lichaam zelf bestaat. Zooals wij reeds zeiden, bestaat het lichaam uit eiwit en minerale stoffen (zouten); brandstoffen voor het lichaam zijn de koolhydraten¹⁾ en het vet.

Avondjapon van bedrukte of geborduurde velours panne met puntig aangezette klokvormige met bont afgezette strook van onderen. Dit model is eveneens zeer fraai van satijn met kanten bovenstuk.

Wanneer wij nog even bij de vergelijking met de brandstoffen voor een stoommachine blijven, dan zouden we de koolhydraten kunnen vergelijken met hout, en het vet met steenkool. Hout en koolhydraten branden makkelijk, maar geven betrekkelijk weinig warmte; steenkool en vet branden moeilijker, maar geven zeer veel warmte. Natuurlijk geschiedt de verbranding in het lichaam anders dan in een stoommachine. Verbranding kan heel goed plaats hebben zonder dat er vuur en rook bij ontstaan, langzaam, inplaats van heftig en snel, en heeft dan toch het ontstaan van warmte en kracht ten gevolge.

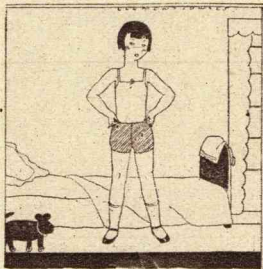
Wat is nu het onderscheid tusschen een kind en een volwassene; en wat voor onderscheid moet er diensgevolge in hun voedsel zijn?

Een volwassene is af, zijn grondvorm blijft onveranderlijk dezelfde, alleen de versleten deeltjes moeten vervangen worden. Het kind echter is nog niet af, het groeit, zijn lichaam wordt van dag tot dag en van week tot week grooter. Terwijl een volwassene mens dus behalve brandstof genoeg voedsel moet hebben om zijn lichaam in stand te houden, moet een kind zooveel hebben, dat het daarenboven nog nieuwe levende materie kan vormen.

Tusschen den zuigeling en den volwassene mens bestaat verder nog het belangrijke verschil, dat de zuigeling een heel bijzonder voedsel noodig heeft, dat de natuur uitdrukkelijk voor hem heeft bestemd, n. l. de melk; terwijl de volwassene voor zijn menu een ruime keuze heeft, tusschen allerlei stoffen uit het dieren- en plantenrijk.

¹⁾ Koolhydraten (b.v. suiker en meel) zijn stoffen die in hoofdzaak uit koolstof en water zijn samengesteld (hydor (grieks) = water.)

In de kunst worden de fijnste gevoelens waardeeloos, indien de kunstenaar niet bij machte is, hun dát te geven, wat oor en oog weet te boeien.

directoire-broekje voor kleine zus. Ook van katooten of wollen kousen kan men van de bovenstukken — die meestal het voetgedeelte lang overleven — aardige warme broekjes maken door twee kniestukken aan elkaar te zetten en bovenkant en pijpjes van een elastiek te voorzien.

Van oude zijden kousen

Alvorens ge een paar zijden kousen wegwerpt, kijk eerst de bovenstukken, die meestal dubbel geweven zijn, na.

Wanneer ge de beide bovenstukken aan elkaar zet, wordt het een gezellig klein

Nuttige Wenken

Glanzend geworden peau de suède. Dit kan men weer dof en ruw maken door zacht schuren in ééne richting met fijn schuurpapier. Men bewerkt hiermee de heele oppervlakte en beklopt het leer aan den achterkant, om het gevormde stof te verwijderen.

Donker tafzij lint kan men wasschen in houtzeep. Spoelt men niet alle zeep uit en strijkt men het lint dadelijk nat op, dan wordt het weer mooi stijf. Ook kan men het lint gewoon wasschen, goed uitspoelen, door bier halen en direct opstrijken. Het bier doet in dit geval dienst als stijfmiddel.

Mot. Meubelen, gordijnen of tapijten met mot erin, kan men met petroleum inwrijven. De mot wordt hierdoor gedood en de petroleum laat, nadat ze verdampt is, (dit duurt wel vrij lang), geen spoor achter. Alle mogelijke gordijn-, tapijt- en meubelstoffen, evenals biezen matten, zijn hier tegen bestand.

HET VERWIJDEREN VAN VLEKKEN.

Inktvlekken. Deze plaag der scholieren kunnen het best verwijderd worden door onder de plaats waar de vlek zich bevindt een schoteltje melk te zetten, waarmede de vlek doordrenkt wordt; men legt er tevens een schijfje citroen boven op en druppelt herhaaldelijk met citroen tot de vlek verbleekt. Daarna goed uitwasschen met water en zeep.

Koffie- en chocoladevlekken worden met glycerine ingewreven en daarna uitgewasschen met galzeep.

Vetvlekken verwijderd men uit wollen stoffen door op de vlek een papje van benzine en magnesia of aardappelmeel te leggen.

Uit fluweel verdwijnen vetvlekken door inwrijven met terpentijn of afkooknat van witte boonen.

Azijn

Uit ervaring weten wij allen, dat verdunde alcoholische vloeistoffen, zooals wijnen bier, zuur worden, wanneer ze eenigen tijd aan de lucht bloot staan. Onder den invloed van bepaalde bacteriën, die overal in de lucht voorkomen, neemt de alcohol zuurstof op en gaat daarbij in azijnzuur over.

Door de eeuwen heen heeft men reeds wijn weten te maken uit druivensap en heeft men ook reeds geweten, dat daaruit, door ze in de lucht te laten staan, een zure vloeistof ontstaat, welke uitstekende diensten bij de spijsbereiding kan bewijzen.

Het maken van azijn uit wijn wordt nog altijd als volgt uitgevoerd. Een eiken vat, waarin van te voren kokende azijn is gedaan, om de wanden daarmee geheel te doortrekken, wordt voor $\frac{2}{3}$ met wijn gevuld. Op deze hoogte in het vat bevindt zich een aantal gaten, in een kring gelegen, om een goeden luchttoevoer naar de oppervlakte van het vat te verkrijgen. De oppervlakte bedekt zich spoedig met een grijs vlies, de azijnmoer of kaam, hoofdzakelijk bestaande uit bacteriën, die het opnemen van zuurstof van den alcohol, om in azijnzuur over te gaan, bevorderen.

Na ongeveer 2 weken is de alcohol volledig in azijnzuur omgezet; menschenkt de helft van de gevormde azijn af, en vult het vat weer bij met wijn. Op deze wijze kan men jaren lang doorgaan, voordat het vat gereinigd behoeft te worden.

De werkzaamheden der azijnbacteriën verlopen het best bij een temperatuur van 35 graden; het alcoholgehalte van den te verzuren wijn mag niet hooger zijn dan ongeveer 10%.

Op geheel dezelfde wijze kan men uit ooftwijnen en uit bier azijn bereiden.

De azijnmakerijen hier te lande gebruiken voor het maken van azijn uitsluitend verdunden moutwijn, al of niet vermengd met rozijnennat.

Dit laatste om er den geur en den smaak van wijnazijn aan te geven. Azijn, welke uitsluitend uit verdunden moutwijn gemaakt wordt, wordt met gebrande suiker (caramel) geel gekleurd.

Tegenwoordig wordt in ons land heel veel de zoogenaamde snelazijnmethode toegepast.

Recepten

Magdalena-koekjes.

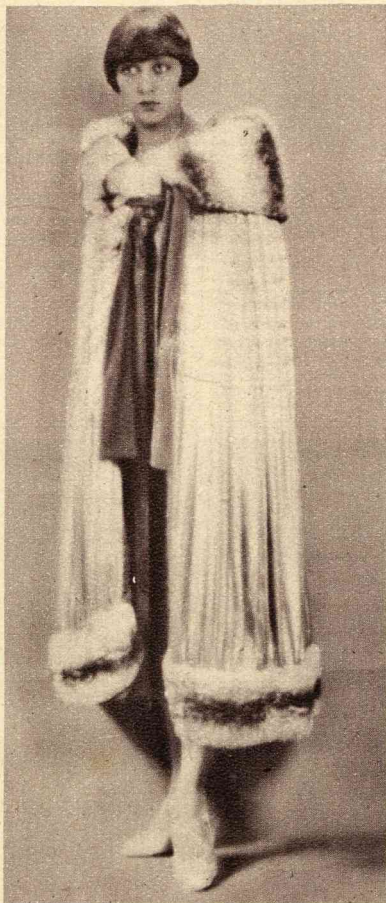
Benodigd: 75 Gr. boter, 100 Gr. suiker, 100 Gr. bloem, pl.m. 20 amandelen, 1 ei en iets zout.

Bereiding: De boter tot room roeren, suiker, ei en zout toevoegen en het laatst de gezeefde bloem. Het deeg zeer dun uitstrijken op een beboterd bakblik en op gelijken afstand gepelde en gesnipperde amandelen er op leggen. Het deeg in een matig warmen oven gaar en lichtbruin bakken. Zoo warm mogelijk nette gelijke koekjes ervan snijden. Ze voorzichtig van het blik afnemen en plat neerleggen tot ze hard zijn geworden.

Sandwiches van roggebrood, wittebrood en kaas. Roggebrood in dunne plakjes snijden; sneedjes wittebrood van gelijke dikte en grootte. Om en om roggebrood en wittebrood op elkaar leggen met ertusschen een mengsel van boter en geraspte kaas. Heeft men $\pm$ 20 lagen op elkaar, dan snijdt men van het nieuw gevormde „broodje” plakken, die, zwart en wit gestreept, een aardig effect maken.

Smakelijke sandwiches maakt men, belegd met heel dunne plakjes gebraden kip, een blaadje sla en wat mayonnaise.

Men moet ze niet te lang van te voren maken, anders wordt het brood vochtig en week. Om duidelijk zichtbaar te maken, waarmee sandwiches zijn belegd, kan men het bovenste van de twee stukjes brood gedeeltelijk afsnijden. Ter afwisseling kan men het recht in tweeën deelen, in schuine richting ruitvormig enz.

Links: Buitengewoon fraaie avondcape van blauwe velours panne, afgezet met imitatie chinchilla, waarvan eveneens de enorme dubbele kraag vervaardigd is, die met dubbele satijnen slippers gesloten wordt. Rechts: Schitterende cape van nerzont met pelerine-kraag.

UIT 'T GEDRANG

DOOR THÉRÈSE HOVEN

DERDE BOEK - EEN NIEUW LEVEN

23)

„Ch! kindlief, ik had je vader in zooveel jaren niet ontmoet, vóór ons wederzien in Antwerpen. Wij waren beiden veel veranderd.”

„En als wij nu eens ernstig aan 't overleggen gingen, wat ons te doen staat,” stelt Conny voor. „Het is hier beeldig en het hotel is puik, maar, vergeef mij mijn openhartigheid: meer dan een tijdelijk toevluchtsoord kan het niet zijn.”

„Het best zal zijn dat ik een bovenhuis of een verdieping huur, ergens waar Mady school kan gaan. Je hadt toch het Gymnasium in Arnhem aangeraden, Conny?”

„Ja, toen ik meende, dat je op de Villa zoudt blijven wonen.”

„Maar nu zou ik toch iets in Wageningen zelf kunnen zoeken, dat zou nog gemakkelijker voor Mady zijn.”

„Zou-je het niet vervelend vinden zoo betrekkelijk dicht bij je oude huis te wonen? Mij dunk, een geheele verandering van omgeving zou den schok voor je verzachten. Want, geloof me, als de eerste opwindende voorbij is en de reactie treedt in, dan zul-je het pas voelen.”

Mady lacht . . . gelukkig echt kinderlijk, iets waar de beide ouderen zich over verheugen.

„Tante Magda moet opgevrolijk, maar niet neergedrukt worden.”

„Zoo, vind-je dat, prul?”

„Ja, natuurlijk. Lachen is beter dan prullen, dat weet ik van vader. Die heeft zoo'n heerlijk, goed humeur. Als vader bij ons was, zou tante Magda haar villa en de rest niet missen en . . . zouden wij heel gelukkig zijn.”

Conny zucht. Ze wil met alle plezier helpen, maar 't moet een beetje vlot gaan. Geduld is nu juist niet haar sterkste zijde.

Haar nicht is zóó totaal onbedreven in de practijk en Mady is, met al haar vroegrijpheid, toch nog zoo'n kind. Al die zijsprongetjes voeren van den hoofdweg af en enkel door dien stelselmatig te volgen, kan er iets bereikt worden. Na veel heen- en weer gepraat wordt er besloten, dat ze met haar drietjes zullen gaan wonen.

„Ik ben toch alleen,” zegt Conny, „en zou 't heerlijk vinden, als mijn familiekring uitgebreid zou worden.”

„Meen-je 't heusch?” roept Magda, verheugd uit.

Conny heeft moeite een glimlach te ontfedrukken; nog vóór enkele weken zou zulk een samenwonen beiden even onmogelijk hebben toegeschenen. Zij was er volkomen van overtuigd, dat zij geen dag met het fossieltje zou zijn opgeschoten en, voor Magda, zou 't waarschijnlijk een tē straffe kuur zijn geweest om met haar onder één dak te vertoeven. Nu zou het zoo anders zijn, Mady zou voor bliksemaflader dienen, als een der beide gemoederen te fel geladen zou zijn.

Ze zouden, door haar, één gemeenschappelijk belang hebben. Conny's voornaamste drijfveer was de overtuiging, dat Magda, hoe goed van wil ook op 't oogenblik, toch totaal ongeschikt zou blijken om zelfstandig een zuinige huishouding te voeren en bovendien nog een meisje, als Mady, te leiden en tot een nuttig lid der maatschappij te vormen.

Hoewel ze zich de laatste jaren, na den dood harer ouders, bijna uitsluitend, zooals 't heet, aan de gemeenschap had gewijd, zoo begrijpt ze nu toch, dat er gevallen kunnen zijn, waarin de eenling moet voorgaan. Ze zal toch nog wel gelegenheid hebben in breder sfeer werkzaam te zijn.

Als ze, een week later, nadat Magda haar loopende schulden heeft betaald en met haar personeel heeft afgerekend, nog eens aan 't cijferen gaan, bemerken ze, dat er een geduchte bres in haar fortuintje is geslagen en dat zuinigheid vooreerst het wachtwoord moet zijn. Mady biedt zich voor alles aan, van bellenmeisje af tot pensionjuffrouw toe en vindt het eigenlijk maar half, dat al de plannen van het drietal saai uitloopen op het betrekken van een bovenhuis aan een der buitenwegen van Wageningen.

De afrekening met Arnoud was schrikbarend tegengevallen. Magda had de keuze tusschen twee veronderstellingen, of hij had haar al die jaren te veel gegeven of hij had haar nu tē kort gedaan.

Beide waren even onaangenaam.

Weer sprak Conny van rechtskundige hulp, doch Magda weigerde opnieuw er gebruik van te maken.

Ze kon toch niet op tegen een man als Arnoud en onkundig als ze van alle zaken was, vond ze er iets stuitends in om familie-aangelegenheden als zoodanig te behandelen. Liever wat minder dan het meerdere door slimheid te verkrijgen. Bovendien was ze niet geheel zonder schuld; ze had steeds aangenomen, wat Arnoud haar had gegeven, zonder hem eenige verantwoording te vragen. Nu vond ze het oogenblik er allerminst voor geschikt.

Ze was zelfs dankbaar, dat hij er in toestemde haar het beheer van haar fortuin over te dragen. Als hij er op had aangedrongen het verder te blijven bestieren, had ze er niets tegen kunnen doen.

Ze had hem na dien ochtend niet meer ontmoet.

Wél had hij haar nog een brief geschreven, waarin hij zijn aanbod omtrent Mady had herhaald, doch ze was er niet op ingegaan en hem enkel geantwoord, dat zij de Villa reeds verlaten had en hem verzocht zich verder niet met haar te bemoeien, tevens had ze

... maar dan herinnert ze zich andere natuur-tafereelen uit gelukkiger tijd. . . .

hem medegedeeld, dat zij wenschte haar geldmiddelen in het vervolg zelf te administreeën.

Dat een man als Arnoud, die bij verschillende gelegenheden had getoond geen scrupules te hebben, nu hij gedwarsboemd en zelfs eenigszins in opspraak was gebracht, geen genade zou toonen vóór zijn tegenpartij, was tē duidelijk, om er zich over te verwonderen. Te bewijzen zou het ook niet zijn, dat voelde Conny ook, hij was een veel te slimme rat om niet binnen de bepalingen der wet te blijven.

VI. W a n h o o p.

Het is en blijft wanhopend saai en eentonig — 't dameshuishoudentje op een bovenhuis!

Zonder iets om het een beetje op te fleuren.

Conny heeft haar dierbaar Fordje afgeschafte, of juist, het heeft zich zelf afgeschafte door eenvoudig, na jaren lang gebruik, den strijd op te geven.

Eigenlijk ging het benzine-monstertje haar financiële draagkracht te boven, dus zette zij er zich maar over heen. Murmureeren zou trouwens ook niets geholpen hebben, evenmin als 't Magda zou helpen als ze haar heerlijke ruime villa en haar prachtige tuin zou betreuren.

't Is natuurlijk een afschuwelijke achteruitgang: inplaats van beeldige salons, een coquette eetkamer, een mooi boudoir, een ruime slaapkamer met al 't noodige en overbodige . . . een kleine suite met een kabinetje en een miniatuur keuken op de eerste verdieping en 't zelfde, lager nog van zoldering, boven, met, inplaats van de keuken, een kofferkamertje!

Vóór salon, huiskamer en bibliotheek vereenigd, achter eetkamer, 't kabinetje werkhokje voor Mady,

boven voor elk der dames een slaapkamer, en voor Mady een zoldervetrekje.

Niet eens plaats voor een inwonende dienstbode.

De helft van de meubelen moest opgeborgen worden. Magda heeft afstand gedaan van alles, wat weelde was. Conny bracht vanzelf ook het hare mee.

Een oogenblik dachten ze nog over een groot huis en dan een gedeelte er van verhuren, maar het bleef toch altijd een risico en waarom vrijwillig complicaties in het leven aan te brengen?

Het was ook beter klein te beginnen en binnen de grenzen te blijven, dan tot het uiterste te gaan met zorg.

Mady gaat geregeld naar school, ze kan, met behulp van privaat-lessen, het onderwijs aan 't Gymnasium volgen, maar ze vindt 't ellendig om zulk 'n afgebakend plichtleven te leiden en vernederend voor een intelligent en ontwikkeld meisje, als zij zich toch met recht meent te kunnen noemen, in de eerste klasse te zitten met kleine peuters van twaalf en dertien jaar.

En toch kon het niet anders, daar er te veel gapingen in haar kennis waren en de directeur het beter vond met gemak de eerste klasse te doorloopen en het tekort in te halen dan met moeite de lessen in de tweede te volgen met groote kans om niet over te gaan.

Dezelfde quaestie, in anderen vorm, als het wonen.

Voorzichtiger om zachtjes aan te beginnen dan later te moeten inbinden.

Mady denkt nog vaak met weemoed terug aan den tijd, toen ze nog bij haar ouders was, vóór moeder zoo heel erg ziek was. Ze wist wel, dat er veel zorgen waren en ze deelde ze ook, zoover ze den toestand begreep, maar 't leven was toch joliger . . . en er was veel meer afwisseling!

Conny is vreeselijk leuk en aardig en tante Magda is lief en hartelijk . . . maar ze blijven toch surrogaat!

Telkens voelt ze een hevig verlangen naar haar vader, die zoo heerlijk, als een gelijke, met haar omging, maar ze ziet zelf in, dat het niets zou helpen.

Ze moet zich schikken en wil ook wel haar best doen, maar ze kan eenvoudig niet!

Het is zoo wanhopend suf!

Op school altijd opletten, nooit eens dwaas kunnen doen! Haar klasgenooten lachen haar toch al uit, omdat ze een vreemde is en telkens blijkt niet op de hoogte van het echt Hollandsche kinderleven te zijn.

Och! arme, ze is nooit een kind geweest, in den waren zin van 't woord, en heeft nooit vriendinnetjes of speelmakkertjes gehad.

Geen wonder dat ze zich nu niet bij anderen aansluit.

Als de school uitgaat, slungelt zij eenzaam en verlaten tusschen de lachende en joelende meisjes en jongens in. Ze is ook zoo groot voor haar leeftijd! Ze kijkt over allen heen.

Soms gaat ze den dijk op en geniet ze van den aanblik op den Rijn, maar dan herinnert ze zich andere natuur-tafereelen uit gelukkiger tijd.

En dan begint die knagende pijn weer . . .

Soms ook wordt er een duiveltje van verzet in haar wakker. Dan wil ze haar best niet doen, niet in 't gareel loopen als een mak paard, dan verwenscht ze haar eigen gedweeheid en voelt 't in haar opkomen om er den brui van te geven en een dollen streek uit te halen.

Op een keer, dat Conny voor een paar dagen uit logeeren is en het thuis nog stiller, nog saaier is dan anders, komt ze in zulk een recalcitrante stemming van school.

Ze zegt haar tante nauwelijks goeden dag en, als deze haar heel onschuldig vraagt of het prettig is geweest op 't gym, stuift zij op: „Prettig . . . op dat rothok . . .”

„Mady!” klinkt 't angstig, als een smeekbede om toch niet toe te geven aan de opkomende oproerige bui. Maar 't is al veel te laat.

„Prettig!” herhaalt ze, „alsof er iets in mijn leven prettig was? Maar, ik heb er nu meer dan genoeg van.”

„En je bent pas begonnen, nog geen twee maanden.”

„'t Lijkt wel twee jaar! De tijd kruipt hier in dit suffe nest . . . ik houd 't ook niet vol. Ik zeg 't u maar eerlijk. Als 't mij nog erger verveelt, dan loop ik weg.”

„Wees niet zoo kinderachtig, waar zou je naar toe gaan?”

„Dat weet ik nog niet. Ik denk naar Brussel . . .”

„Wat zou je daar doen in je eentje?”

„Werk zoeken. Ik heb er al meer over gedacht, want hier verga ik van verveling en dan dat misselijke leeren en braaf zijn . . . Ik kan er niet meer tegen . . .”

„Als je vader je eens hoorde, Mady?”

„Dan zou hij mij best begrijpen. Vader zou de eerste zijn om toe te geven, dat dit geen leven voor mij is.”

„Wat zou je dan willen, kind? Op kostschool zou het je ook niet bevallen?”

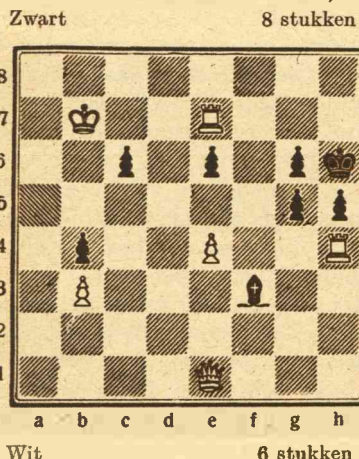
„Natuurlijk niet, dat zou misschien nog erger zijn.”

„Je moet toch leeren . . .”

(Wordt vervolgd).

Schaken.

PROBLEEM No. 51 (vierzet).
Auteur: Ph. Klett, te Stuttgart.

Oplossing probleem
No. 48 (driezet):
1. Rh4.

Dit is een zeer fijne bewerking van het oppositie-thema. De witte toren houdt bij het plaats maken voor den looper beide vijandelijke loopers in bedwang.

1. Ra5;
2. Tb6.
1. Rd2;
2. Tf4.
1. Re1;
2. Tf2.
1. cd4;
2. Td6.
1. Rc3;
2. Ke7 enz.

J. S. te G. (ik geloof, dat hier misverstand in het spel is, tenminste er was voor ons absoluut geen reden om zoo radicaal te zijn, als U wilt).

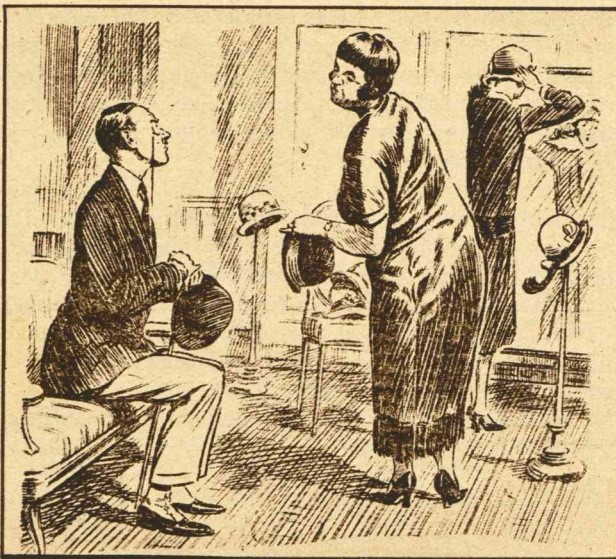
K. v. O., J. S. te E., E. de K. te K., C. de L. te A. en anderen (waar blijven Uw inzendingen. Ontmoedigd? Kom, kom, niet zoo somber!).

De October-prijs van f 2.50 werd gewonnen door Rev. J. Schipper, te Guntakal, Britsch-Indië met 34 punten. De stand in den ladderwedstrijd is thans (t/m probl. no. 48): A. Elbertse, Arnhem 30 p.; Hanekamp, Zutphen 27 p.; G. A. Vugts, Someren 25 p.; A. Neyenhuis, Den Haag 19 p.; H. J. Midde, Den Haag 10 p.; P. Smit, Vreeswijk, 10 p.; D. Ingerman, Amersfoort 8 p.; C. de Leeuw, Amsterdam, H. J. Spruyt, Enkhuizen en G. Bink, Oostlittens ieder 5 p.; K. v. Oosten, Magelang 3 p.; H. Alakopsa, Rotterdam 2 p.; P. A. v. d. Steen, Rotterdam en R. H. v. d. Heide, Amsterdam, puntloos (houdt moed, mijne heeren — onversaagd voorwaarts of liever: omhoog).

Correspondentie-adres: J. Verstoep Jzn, Fr. Hendrikstr. 37, Delft.

„Ik kan een rijke weduwe trouwen, waar ik niet van houd of een arm meisje, dat ik zielslief heb. Nu weet ik niet wat te doen. Wat raad jij me?”

„Volg de ingevingen van je hart, ouwe jongen, en wordt gelukkig. Trouw met dat arme meisje. — En, wil je mij eens in kennis brengen met die rijke weduwe?”

Modiste: „En welken hoed vindt U Mevrouw, het best staan?”
Echigenoot (verveeld): „Haar oude!”

Van ons boekenplankje.

Een boek is altijd het meest gewaardeerde geschenk, en doet den gever het langst in de herinnering blijven!

Johan Bojer, *De laatste Viking*. — Een schitterend boek, des auteurs meesterwerk genoemd! — Een sobere en aangrijpende schildering van het gevaarvolle leven der Lofotenvissers van 30, 40 jaar geleden.

A. A. Boon, *Gewapend beton*. — Een handleiding voor de studie van materialen, constructie en statische berekeningen, ten dienste van architecten, bouwkundigen, opzichters, studeerenden enz.

De *Huisvrouw in de keuken*. — Kookboek, bevattende meer dan 500 praktische recepten van gerechten voor de eenvoudigste tot de uitgebreidste diners met aanwijzing van aantal personen en de daarvoor benodigde hoeveelheden, samengesteld door Nederlandsche huisvrouwen.

Cornelis Veth, *Geschiedenis van de Nederlandsche caricatuur en van de scherts in de Nederlandsche beeldende kunst*. — Dit zeer interessante werk, versierd met 166 afbeeldingen en een vierkleurendruk, zal velen kunstminnenden en historici zeker hartelijk welkom zijn.

De *Wonderen van het Heelal*. — In dit bijzonder fraai uitgevoerde en schitterend geïllustreerde standaardwerk, zijn de merkwaardigheden uit het dieren- en plantenrijk en van het Heelal in het algemeen door vooraanstaande deskundigen populair beschreven en verklaard.

Alle deze werken zijn verschenen bij A. W. Sijthoff's Uitg. Mij te Leiden.

Dammen.

Een bloemlezing uit het internationale damleven.

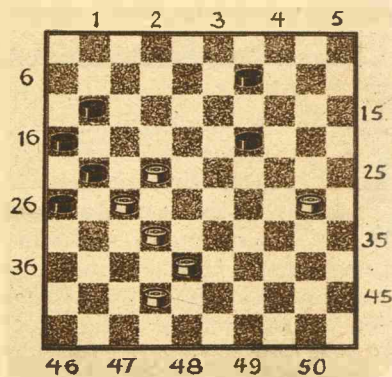
G. J. A. van DAM, Apeldoorn.

No. 75.

In aansluiting op het bij het vorig nummer behandelde over den „lokzet”, thans een in meer economischen vorm, van den bekenden probleemcriticus en componist van Dam. Hierin paart zich schoonheid van stand met die van ontleding! Met een uiterst gering aantal schijven is hier het hoogste bereikt, zowel technisch als aesthetisch! De oplossing is als volgt: Wit speelt 22—18, zwart daarmede dwingende tot 11—17, daar anders met 18—12 doorbraak naar dam en dus winst volgt. Nu wit 42—37!, de lokzet! Indien zwart thans 17—22 speelt, meenende aldus een zekere remise te kunnen forceeren, wint wit juist heel fijn en vernuftig door 37—31!, 30—24!, 24×4 en 4×48!

Een geestige toepassing van den meerslag-regel!

Geo.

Hij: „Er zijn vreeselijk veel meisjes die niet willen trouwen!”
Zij: „Hoe weet je dat?”
Hij: „Ik heb ze gevraagd!”

VOOR DE JEUGD

Een eigengemaakt St. Nicolaasgeschenk.

Afb. 1. Zóó worden de deelen opgenaaid.

de kamer van onze jongere broertjes of zusjes kunnen we zelf met weinig moeite en geringe kosten vervaardigen.

Men kan op dezelfde wijze als ons model allerlei aardige prenten samenstellen, landschappen, tafereelen uit sprookjes, dier- en kinderbeelden. Men zorge er slechts voor allerlei lappen in de meest verschillende kleuren in voorraad te hebben, die dan met groote steken worden opgenaaid.

Het hier afgebeelde „kunstwerk” gaf, in onze kinderkamer opgehangen, aanleiding tot een zeer levendig en diepzinnig gesprek onder het jonge volkje. Men bemerkte al spoedig dat de eendenvader op het appèl ontbrak.

„Die is op reis!” zei er een.

„Neen, die zoekt eten voor zijn kinderen en is ondergedompeld in de sloot!”

„Hij is in den hemel!” beweerde de jongste wijsgeerig.

Nu gaan we vertellen, dat de heer en mevrouw Kwik-kwak die op bezoek komen, twee gewichtige persoonlijkheden zijn. Ze zijn naar de laatste ganzenmode gekleed en komen over

land aangelopen om te zien of hun neven en nichten, de jonge eendjes goed gegroeid zijn. Heer oom ziet er deftig uit in zijn gestikt vest, zijn hoogen hoed, zijn zwarten rok en wandelstok, terwijl tante een zeer smaakvollen hoed draagt. Aan haar eenen vleugel heeft zij een reticul. Over wat daarin zit, loopen de meeningen zeer uiteen.

„Chocolade?”

„Bonbons?”

„Neen, wormen!” roept broer, de oudste van het troepje, uit op een gezaghebbenden toon, terwijl zus vreest, dat de beide jonge eendjes, die in het water ondergedoken zijn, niet tijdig genoeg present zullen wezen, als tante Gans aan het uitdeelen gaat.

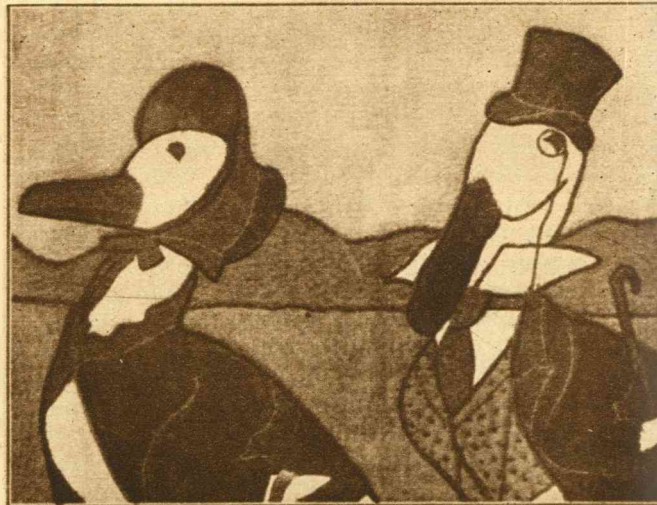
Nu willen jullie natuurlijk graag weten hoe dat moois gemaakt wordt.

Voor de lucht, de boomengroep op den achtergrond en de weide gebruiken we groote stukken linnen in blauwe, donker en lichtgroene kleuren. Deze drie stukken stof plakken we op een stuk stevige voering en wel eerst de lucht, daarop de boomengroep en vervolgens de stof die de weide voorstelt. Blauwgroen met witte draden doorweven kleederlinnen geeft de beek weer. De randen van de afzonderlijke gedeelten worden met een flanelsteek aan elkaar bevestigd en met smal zwart koord of band omrand. Hoe een en ander moet worden uitgevoerd, toont ons afb. 1.

De meeste vreugde bereidt ons het uitknippen der eendenfamilie. Voor de eendenlijven nemen we wit baai of flanel, voor snavel en pooten rood laken. Snavel en pooten worden het eerst opgenaaid, dan volgen de witte gedeelten, die over den rand der roode stukken heen genaaid worden. De rok van heer Gans en diens hoogen hoed knippen we van zwarte zijde. Het geelzijden vest wordt met zwarte kruis-

steken versierd. De das wordt van een reep roode zijde genomen en te voren gestrikt. De stok vervaardigt men met platte steken van bruine wol.

„Tante” draagt een donkerblauwen mantel, een hoed

Afb. 3. Oom en tante zijn hier wat duidelijker te zien.

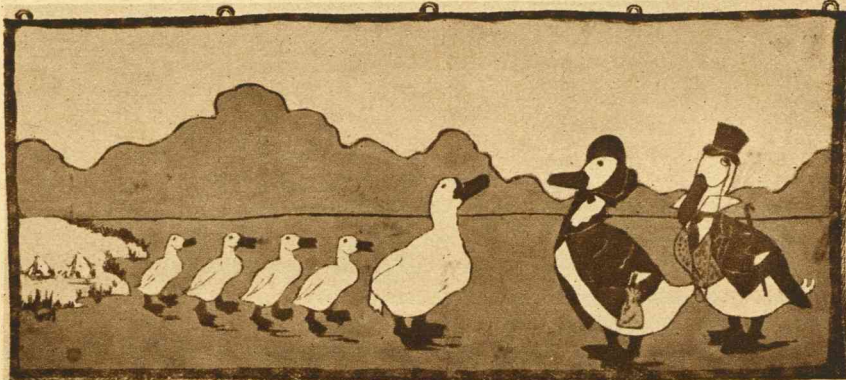
van bruine zijde en heeft een werkelijke pompapour aan haar vleugel hangen.

Bij het afzetten der verschillende deelen met band of koord bedenke men wel dat het band voor de kleine dieren dunner moet zijn, dan dat der groote. Enkele lijnen, zooals die welke de vleugels aangeven, moeten door steelsteken worden aangegeven, evenzoo het riet langs de sloot.

Het geheele schilderij wordt als men het in de grootte der modellen neemt, ongeveer lang 40 cm. en breed 20 cm.; het wordt omrand met donker-groen tres. Vijf oogen aan den bovenkant genaaid, dienen om het schilderij op te hangen.

ONS ST. NICOLAAS-PRIJSRAADSEL.

Van dit prijsraadsel hebben we al verscheidene oplossingen ontvangen. Toch moeth er veel meer komen. Als eerste prijzen hebben we aangekocht voor de ouderen: een **Luxe-Klokje** of **Werkmandje** voor de meisjes, een **paar Ringen** voor de jongens. Voor de jongeren: een **gemeubelde Poppenvilla** voor de meisjes, een **Richter's Steenenbouwdoos** voor de jongens. Dus.... doet je best jongelui! OOM TOM.

Afb. 2. Oom Gans en zijn vrouw komen op bezoek bij de familie Eend.